Lady Willingdon High School Magazine

MADRAS

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR 1957
MADRAS

747
2.85

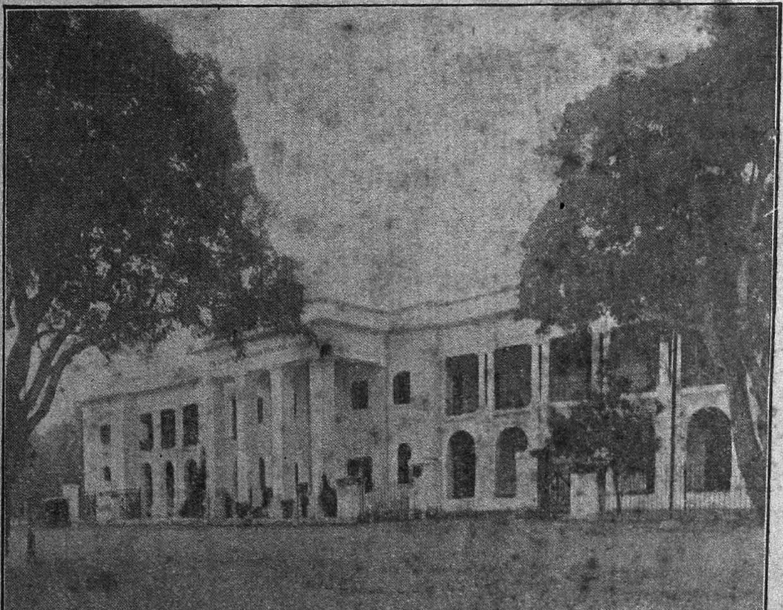

APRIL 1955.

Lady Willingdon High School Magazine

MADRAS.

Editor: Srimathi S. Brahadambal

Vol. 7 APRIL 1955

CONTENTS.

		Page
	Editorial	1
1.	A Letter on Avadi Congress Session	3
2.	Report of the Music Association	5
3.	Report of the Sanskrit Association	5
4.	தமிழ்க்கழக அறிக்கை	6
5.	Activities of the Home Science Section	7
6.	The Old Girls' Association Report	8
7.	Activities of the Hospital Visiting Section of the High School	9
8.	Judges	10
9.	On Indian and English Proverbs	10
10.	Loyalty to the School	12
11.	Queue	12(i)
12.	My Role As a School Girl	12(i)
13.	சரசுவதிதேவி வாழ்த்து	13
14.	மறைந்த கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை	13
15.	கடலும் கவிதையும்	14
16.	உழைப்பு உயர்வளிக்கும்	15
17.	இற்றைய நாடகக் கலை	16
18.	கல்வியும் ஒழுக்கமும்	18
19.	நட்பு	19
20.	உள்ளம் களிக்கும் ஒய்வு நேரப் பயிற்சி	20
21.	துன்பத்திலுதித்த இன்பம்	22
22.	பல்லாண்டு பாடுகிறோம்	25
23.	மூவேந்தர் சிறப்பு	26

24.	நூல் நிலையத்தின் அவசியம்	...	...	27
25.	படித்து முடியுங்கள்	...	...	28
26.	எனது காதை (நூல்)	...	...	28
27.	ஷேக்ஸ்பியர்	...	...	31
28.	தமிழ் மொழியின் பெருமையும் தமிழ் நாட்டின் பெருமையும்		...	33
29.	सुभाषितानि	....	....	36
30.	नृगचरितम्	....	...	37
31.	ईश्वरो भक्तरक्षकः	...	...	37
32.	श्रीरघुवंशपञ्चमसर्गसंग्रहः	....	...	38
33.	रघुः	....	....	39
34.	दशरथः	....	....	40
35.	अपकारस्य फलम्	....	....	40
36.	मूर्ख बकरी	....	....	41
37.	बिल्ली और राजकुमार	...	...	42
38.	పేరులో ఏముంది	....	....	45
39.	దమయంతికథ	...	....	45
40.	ప్రపంచ శాంతి ప్రయత్నములు (U.N.O. ఐక్యరాజ్యసమితి)	...	....	46

17 MAR ...

Editorial

Yet another academic year 1954—55 is nearing its end. Who will not accept that the year has been an extremely busy one?

Many were the changes made in the staff. Srimathi Kanthimathi left us early in the year to go abroad as a *Visiting professor on Indian art and culture.* Kumari S. Brahadambal bore the *responsibility of* Headmistress, till Srimathi E. Rajaratnam took over charge. Srimathi S. Varalakshmi opted for Andhra State and we welcomed Kumari *Sarojini* Peravali in her place. Kumari S. Sugandham was transferred to Namakkal and Kumari K. Sita has come to fill her place. Kumari C. S. Lalitha came in the place of Kumari M. *Masilamani* and *Srimathi O. Thomas in the place* of Srimathi Kumaresan. Mrs. R. George who had served through out her service in the school, retired in August '54 and we wish her health and comforts in her retired life. Our pupils contributed items to the educational part of the Congress Exhibition. The wreath dance was so well appreciated that a repetition was demanded on the occasion of the visit of Sri Kamaraj Nadar.

The school took part in the oratorical contests and essay competitions securing the second and third places in the latter.

The Games Festival in which our pupils did their share was a grand Pageant and the Youth Rally held in honour Mr. Nehru's visit to Madras was a grander one. The aesthetic sense of the pupils was well satiated.

The staff and pupils excelled one another in contributing to the success of the various functions of the school. Independence Day, and Republic Day, were celebrated in a manner befitting the occasions. The Annual Sports Day was a highlight and the Padmini House was the proud recipient of the school shield, Old Girl's Day was a Red Letter Day and every guest stayed on till the last echoes of "Three cheers of the old girls" faded away.

The Language, Science and Music Associations were busy and active. Addresses by eminent citizens and excursion to interesting places like the museum and the harbour were quite frequent. Friend Club has come into being with suitable zealous office-bearers. It has a great future.

The High School staged a variety entertainment for Middle School to augment the Social Service League Fund. Contributions in kind poured forth towards the Assam Flood Relief Fund.

Elections of the new members of the School Council dwarfed all other activities. The swearing-in ceremony was awe inspiring and solemn. The new Council stood a test of its organising powers in conducting the sixth form social.

We have presented ninety seven pupils for the S.S.L.C. Examination this year. We wish them a glorious success and a bright future. Lack of accomodation was no bar to the growth of the school which has increased from 1142 last year to 1164 this year.

Different functions of all types, social activities, excursions and meetings of the various associations afforded adequate opportunities for all-round development of personality, bearing, demeanour and utility to the State. We hope to provide in the coming year more abundant opportunities towards equipment for life, discipline and robust manners.

We take this opportunity to thank those who co-operated readily and enthusiastically with us throughout the year and express the hope that the new year will be one of greater and grander achievements.

My dear Prema,

Safe and expect the same of you. Your letter to hand. I could not reply earlier, as I had been to the Avadi Congress, along with the Mahathmaji Seva Sangam party of volunteers.

We started at 7 A.M. on the 17th January '55 from the National Girls' High School, Triplicane, and reached the Central Station by bus. From there we went to Avadi by train.

At the Avadi station we were received by our camp officers and were directed to our tents. That day we were not allotted any work. Only the next day we were posted to our respective places of duty.

About 700 Sevikas had come from different parts of the country. Every unit of 30 persons was called a Jatha. Three jathas formed one Shatak, and three Shataks formed one Patak. Our leader Mrs. Alamelu Venkataraman was our Patak—Naik.

To ensure sincerity of purpose and uniformity, all of us had already become four-anna members of the Indian National Congress. While joining the Seva Dal we had signed the Congress Pledge. In view of this, though we were seven hundred strong, we all felt as one single unit, with a very cheerful outlook. I personally felt your absence.

Let me tell you about our daily routine. At 4-30 A.M. the bugle will be sounded and we will get up with 'Janagana mana.' We will at once be ready for our flag salutation. We will keep our kit by the side of our camp bed and we will await our leader's instructions. After morning coffee, each Jatha will be allotted a particular duty for the day.

You would like to know what our duties were. Let me mention them one by one: Kitchen duty involved a variety of services. Sentry duty at different sectors of the camp was the more important item. The Sevika Camp was heavily guarded.

In the kitchen latest and up-to-date electric appliances were used, and all preparations were on a hygienic mass scale. Our duty was to serve tiffin and food to the delegates who had come from different parts of the country. They spoke different languages, and also ate different varieties of food. All this was a great entertainment and jolly fun for us, who took a special delight in service.

In such an atmosphere amidst thousands of persons, our contact with the outside world was completely forgotten. Even the day or the time, we could not correctly say! Time was being spent in such a way!

At one time our unit was posted outside the Subjects Committee Pandal. At the back of the dais were paintings of incidents in the life of Gandhiji. They were really life-like. From a distance we felt as though we saw Mahathmaji in flesh and blood. We received Pandit Nehruji, and guarded the camp while the meeting was going on.

You might have read in the news-papers about the various resolutions passed in this Session. I may summarise the important ones as under. *Firstly*

the foreign policy of the Nehru Government truly reflects the will of the people as represented by the Congress. *Secondly*, the Congress adopts a type of Socialistic economy that would be in keeping with the Gandhian Ideals. *Thirdly*, steps must be taken to purify the orgainsation and see that the members of the Congress were above complaint.

On the evening of the 21st Jan. '55 at 5 p.m. we were all ready to leave for Satyamurti Nagar, which was about two miles from our camp. We were taken by special buses.

The special structure erected for the Congress Session was very impressive. I am unable to describe its grandeur. The towers of temple, mosque, and church which were erected to show communal unity in the Congress were Works of art.

Religious and literary leaders, kings and patrons of learning were all to be seen in paintings. Each arch way had the portrait of an ex-president of the Congress. The statue of Gandhiji at the centre, the flag mast, and Satyamurti's statue were all inspiring reverence. We stood around the flag post in such a shape that, from above, it would have looked like the sun and its rays.

Pandit Nehru unveiled the statue of Satyamurthi and President Debar performed the flag hoisting ceremony. Later, at 2 p.m. Pandit Nehru opened the Satyamurti nagar railway station. At 4 p.m. he opened the main entrance to the Congress Pandal.

Then the Reception committee led by Srimati Ambujammal, and the volunteers received Nehru and Debar amidst thundering cheers. President Tito of Yugoslavia was one of the distinginshed visitors. He gave a very fine tribute to our people and our leaders. Nehruji in his speesh praised the part played by the sevikas, and gave us a lot of encouragement and enthusiasm. Because of our duties at the camp we were able to see all the leaders at close quarters. We were happy at this unique opportunity.

After food, we had camp-fire. Each Jatha was represented there. We were having some fun. At that time President Debar came there and asked if any one of us had his lime fruit. One of the volunteers gave it. When he asked her how she got it, she got nervous. Then Debar said laughing, "I threw it here, and wanted to have some fun." Then he stayed for a while and watched some of the items and then went to his tent.

One day Pandit Nehru and our Chief Minister Kamaraj visited us. We were all happy to be in the Seva Dal, to be visited and kindly taken care of by our esteemed leaders.

A full week ran out as though in a few minutes. I cannot forget this most pleasant experience in my life. I wish you were also there with me!

More in my next.

Yours affectionately,

31—1—'55.

V. M. VIJAYALAKSHMI.

Report of the Music Association 1954-'55

The inaugural meeting of the above association was held on 9-8-'54 when Sangita Vidwan Manakkal Rangarajan gave a grand music performance. Sri V. Sethuramayya and Sri S. V. S. Narayanan accompanied him on the violin and mridangam respectively.

This year for the first time action was started by Smt. Kothainayaki Ammal on 17-9-'54. She taught the girls a verse from "Tiruppavai".

The girls took part in the music competition organised by the South Indian Music Teacher's Association during the "Education Week".

The music students of the Bifurcated Course took part in the All-India Radio programme for High Schools on 11th and 25th Jan. '55. They also contributed an item in the "Music" demonstration held at the All-India Khadi and Swadeshi Exhibition, Teynampet.

The Valedictory meeting will be held in April. We wish the club every success.

B. INDIRA, VI Form C,
C. NAGAMANI, V Form D, (*Secretaries*)

Report of the Sanskrit Association

The girls from Form I to VI taking Sanskrit as their second language are the members of the Association. For the year 1954—1955 the following office bearers were elected.

President: S. Soumya Form VI A.
Secretary: B. Saroja ,, ,,
Treasurer: S. Lakshmi Form V.

During the year several meetings were held. Distinguished persons like Hon'ble Justice A. S. P. Iyer and Prof. Venkataraghavan attended the meetings and gave very interesting talks to the students.

The members enacted dialogues and scenes from Ramayana etc., for the meetings.

The valedictory meeting was held on the 7th of March. Sri A. N. Parasuraman, Principal, Minerva College addressed the meeting.

B. SAROJA, Form VI A, *Secretary*.

தமிழ்க்கழக அறிக்கை

நம் பள்ளியில் நான்காம் படிவம் முதல் ஆறும் படிவம் ஈறாக உள்ள மாணவிகள் அனைவரும் இக்கழகத்தின் அங்கத்தினர்கள். கழகத்தினைச் சீரிய முறையில் நடத்தும் பொருட்டுச் சிறப்பாக சில அங்கத்தினர்கள் ஆகஸ்டு மாதம் 19-ம்தேதி நடைபெற்ற தேர்தல் கூட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்கள் பின்வருமாறு :—

தலைவர் — ரா. பத்மாசனி — ஆறும் படிவம் 'அ' பிரிவு.

செயலாளர் — பி. வி. சாந்தா — ஆறும் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.

நிதியாளர் — டி. கே. விஜயம—ஐந்தாம் படிவம் 'அ' பிரிவு.

ஆகஸ்டு மாதம் 25-ம் நாள் நடைபெற்ற தமிழ்க் கழகத்தின் முதல் பொதுக் கூட்டத்திற்குத் திருமதி, இராஜரத்தினம் அம்மையார் தலைமை வகித்து அதனைச் சிறப்பித்தார். திருவாளர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் செந்தமிழின் சிறப்பைப் பற்றிச் சீரிய முறையில் சொற்பொழிவாற்றினார்.

அமரகவி பாரதியாரின் நினைவு நாள் விழாவும் இவ்வாண்டு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்வமயம் வில்லிங்டன் சீமாட்டியார் கல்லூரி சமூக அறிவுநூல் பேராசிரியை திருமதி வஜ்ரேஸ்வரி அம்மையாரவர்கள் தலைமை வகித்துச் பாரதியாரின் நினைவுநாள் கொண்டாட வேண்டிய அவசியத்தை அழகாக எடுத்தியம்பினார். சென்னை கலைக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திருவாளர் அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் பாரதியாரின் வரலாற்றினைச் சுருக்கமாகக் கூறி அவர் நாட்டு விடுதலைக்கு ஆற்றிய பணியையும், பெண்மைக்கு அளித்த சிறப்பினையும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

பள்ளித் தலைவி ரீ. சுசீலா தலைமையில் கண்ணகி, மாதவி இவர்களின் கற்புத்திறனைப்பற்றி விவாதம் ஒன்று நடைபெற்றது. அவ்விவாதத்தில் உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவிகள் பலர் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

இக்கழகத்தின் இறுதிக் கூட்டம் ஏப்ரல் மாதம் 4-ம் தேதி நடைபெற்றது. அவ்வமயம், மாணவர் மன்ற அமைச்சர் புலவர் தணிகை உலகநாதன் அவர்கள் நல்ல மாணவிகளாய்த் திகழும் வழிமை மாணவிகளுக்கு இனிய முறையில் எடுத்துக் கூறினர் புலவர் கோ. வில்வபதி அவர்கள் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்துச் சிறப்பித்தனர்.

பி. வி. சாந்தா,
(ஆறும் படிவம் 'ஆ' பிரிவு)

Activities of the Home Science Section 1954-'55

HOME SCIENCE CLUB :-

Office Bearers :—

Secretary—T. K. Vijayam, Form V A.

Assistant Secretary—C. Nagamani, Form V D.

Treasurer—B. Rosy Paul, Form V A.

The inaugural meeting of the above club was held on 9th Sept. '54, presided over by Mrs. E. Rajaratnam, the Headmistress, when Pandit S. Krishnaveni Ammal addressed the Club. The second meeting of the club was held on 6th Jan. '55, presided over by Miss. S. Vathsala, Asst. Lecturer in Home Science L. W. T. C., when a few pupils read papers on Home Science topics. The third and valedictory meeting will be held sometime during the last week of March, '55. Owing to a crowded programme throughout the year, more meetings could not be held.

Excursion conducted during this year :—

1. To the Government Textile Institute, Washermanpet.—on 17—8—'54
2. To the Physics Exhibition, Presidency College—on 12-10-'54.
3. To the King Institute, Guindy—on 27-1-'55.
4. To the Ashok Vihar, (Health Centre)—on 22-2-'55.
5. To the Spencer's Laundry, Bakery, Dry Cleaning, Aerated Water Supply, Cold Storage and House Furnishing sections—on 10-3-'55.
6. To the Household Arts Cottage, Q.M.C.—on 11-3-'55.

Other Extra Curricular Activities :—

Just as every other year, this section participated in the Educational Section of the All-India Khadi, Swadeshi and Industrial Exhibition, Teynampet, by sending charts and exhibits.

Visit by outsiders :—

This year, we had three Specialists in Home Science visiting our laboratory, two of them being Americans and the third an Indian. All of them were very much impressed by the typically Indian style of the kitchen and kitchen arrangement.

As part of the Visual Education activity, twenty-five film shows, in connection with Home Science, were arranged for the benefit of the pupils.

As in the previous years Gardening continues to be the main extra curricular activity of the Bifurcated Home Science pupils, besides preparation of charts, albums and models.

As regards S.S.L.C. Examination results of last March, pupils fared well in Home Science (both in Main and Subsidiary).

Wishing every success to this section and also to the pupils, appearing for the ensuing S.S.L.C. Examination.

K. KAMALA, *Home Science Assistant.*

The Old Girls' Association Report for the year 1954—'55.

The Old Girls' Day was celebrated on 12th Feb. 55. Anxious to meet old teachers and friends, a number of old Girls turned up that afternoon to spend gay time for a few hours.

Miss. M. Varughese, the Principal, had kindly consented to presida over the business meeting. Mrs. E. Rajaratnam, the Headmistress, assisted her in the proceedings of the meeting.

Miss. K. Kamala, the Secretary of the O.G.A., welcomed those present, read the report of the last meeting and then explained the details of the financial statement of the Association.

Then, the election of the office-bearers for 1955—'56 took place when the following were elected :—

Secretary : —Miss. K. Kamala.

Treasurer :—Miss. C. S. Lalitha.

Committee members :—
1. Miss. Sivabhogam.
2. Miss. K. L. Mythili.
3. Miss. K. Revathi.
4. Miss. K. Janaki.
5. Miss. B. G. Yogambal.
6. Sry. R. C. Subbalakshmi.
7. Mis. A. Ruckmani Ammal.
8. Miss. G. Suseela.

Aften this, Miss. Sivabhogam, one of the oldest members of the Association gave us a spontaneous talk, of her long connections with the school and of what she is doing at present and ended by heartily blessing the younger members of the association.

At the close of the Business Meeting, the Principal addressed the old girls, expressing her joy in meeting so many of the old girls and asked them all to have a closer link with their Alma-Mater, by intimating the Association of their where abouts and walks of life.

The Guests were then entertained to tea, after which they witnessed a fine variety entertainment. The function came to a close with the singing of the National Anthem.

Wishing every success to the association in the coming years,

K. KAMALA, *Secretary.*

Activities of the Hospital Visiting Section of The High School, 1954 - 1955.

The first Meeting of the Section was held on 5—8—1954 when Miss. K. Kamala addressed the members of the section. The aims & objects of the section were explained to the members.

The Section worked this year with active members only. They were divided into different groups, according to their activities. Collection of garments, meetings, making of play articles, making of albums & paintings, & collection of gifts were the main activities of these groups.

The members met once in a week. They visited the Gosha Hospital, especially the children's ward & aimed at serving poor ailing children.

Before closing, I would like to express my gratitude to Mrs. K. Venkataraman, and Mrs. S. N. Kamala, the staff-members-in-charge of our Section for having helped us in our activeties. Also, our thanks are due to Sry. Mallika of of the Home Science Section & Miss. Jagadambal of the Gen. Science Section for having accompanied the members to the Hospital on several occasions.

Wishing good success to this section in the coming years.

M. MALATHI,
Secretary, Hospital Visiting Section.

Judges

Long ago there was a King in Italy. He was a very good King. He hung a bell at the market place and called it the Bell of Justice. He said that anyone, to whom a wrong was done, rang the bell, he would send the Judges to set it right. After many years the rope of the bell was worn away by use and a passer by mended it with a wild vine.

One summer evening, a poor starving horse deserted by his greedy master, a famous knight of the village, saw the vine and struggled to reach it. At once the bell rang and the Judge on hearing the sound hastened to the market. But on seeing only the staring horse, the Judge thought the poor animal had appealed for Justice. So the Judge decreed, in his midst of the people including the greedy knight, that the man whom the horse had served should provide it with food and shelter. The knight was ashamed of his cruel deed and led home his faithful horse.

P. MANORAMA, IV Form B.

On Indian and English Proverbs

It is commonly beleived in India that proverbs are invented by idiots. If this is the case the past idiots of India must have really been gifted with practical shrewdness. The proverbs not only reveal their religious and moral feelings, but also a high degree of intelligence. They are the results of the keen insight of the so called "idiots" into the characters of men and women.

There exist often, similarities between Indian proverbs and the proverbs of the other nations. Thus, a Latin proverb advises 'to make speed slowly' and an English proverb says, "the more haste the less speed, as the tailor said to his thread." And they have for their Indian equivalent, "A hasty man returns twice before he reaches his destination." This is really a truth which we can find in everybody's life.

It often happens, that when an English proverb gives a generalised precept, the Indian proverb gives the same in the form of an illustration. Thus an English proverb says that delays are dangerous and warns us against postponing anything for the morrow, the same point is stressed in the case of an Indian proverb with an example of a foolish man who, "while his house was

burning he began to dig a well to quench the fire." Another English proverb says that we should 'cut our coats according to the cloth.' While the Indian proverb warns us 'to stretch our feet according to our bed.' The folly of casting pearls before swine' is ridiculed by asking 'can an ass feel the smell of camphor.'

Again when we are beguiled by the external appearence of worldly things the Indian proverbs warn us saying 'all that is white is not milk' and also that, 'every one who is black is not the devil's brother-in-law.' The English equivalent for these is 'all that glitters is not gold.' There is the famous English saying that speech is silver and silence is gold,' The same meaning is borne in the Indian proverb 'the wise man speaks once, but the fool at once.'

There are also some special characteristics about Indian proverbs. In addition to practical knowledge, they are tinged with the typical qualities of Indians. Thus their reverence for the rivers can be seen in the proverb which says that 'Ganges flows only into the house of a fortunate man.' Again their reverence for cow can be found in the proverb 'cows feeds on grass, but even her tail is worshipped.'

To sum up we may say that there are close resemblences between Indian proverbs and proverbs of the other nations, especially the English proverbs. However much difference there may be between their manners and customs and between the individuals of the two nations, there is a wonderful agreement between the judgements arrived at in India and England on the matters of every-day's life. The people of each nation colour their proverbs by their own customs and manners.

The proverbs are the results of the age long contest of man with life. Though they differ in their forms in different languages, they guard men from falling victims to the follies and treacheries of human life in this world and guide him to the path of blessed happiness.

K. S. MANI, *Form VI.*

Loyalty to the School

We all know that 'loyalty' is counted one amongst the best policies. People show their loyalties in different ways. So also students like us should display a good deal of loyalty to our schools.

After joining this school we spend much of a day's life in this school. We enjoy the pleasures of school life. We acquire a great deal of our knowledge from the school only. We learn also manners and how to obey our elders.

In school we meet different kinds of children from different parts of the world. We mix freely with them and thus learn to love each other. And this leads to the principle of univeral brotherhood.

So a good school is our good friend. It is our guardian. It is our guide along difficult roads. It imparts gifts to us. It is a world in the miniature form. Hence it is our duty to give something in return to our school, and that is our loyalty. If we work honestly at our lessons and conduct ourselves properly, people who witnessed our conduct will think highly of the school that trains us. If we do well at the examinations we bring credit to our school. If we do the same thing in the games field our school will be praised. If we are kind to the weak and the poor and if we are courageous in facing dangers and if we are honest in our dealings, the honour and fame of our school will be increased.

Lastly even when we leave our school after finishing our studies, we should speak of it to others with much of gratitude and respect. Hence, a student should be animated by a sense of love for and loyalty to her school. She should in every possible way try to increase the fame and honour of her school by 'loyalty' and honesty.

K. S. MANI, VI Form A.

Queue.

1. Look, yonder, what is that thing so queer,
Some worm or stange creature, let us go near
To see what it is, our curiosity to satisfy
But look! The more it wriggles the longer it grows,
Ah! now some light in me it throws
And I my mistake rectify.

2. This particular line of people a Queue which is called,
Are believed to have civilization on their shoulders installed;
And they carry it onward, like heroes so valiant,
To a world of peace, prosperity and a heaven embodiment;
But now when you ask them what is their destination?
They will all with one accord say, "A show, or a dance or so and—
[so's visitation.'

3. It is a place where, as equals young meet the old,
Their aim is the same until out the tickets are sold.
The unfortunate beat a retreat void of jealousy and malice,
When to think of the fortunate who enter the wonder land of Alice.
But they rejoice and feel happy over the acquaintances so new
So their faces light up and that is the end of the Queue.

R. ISABEL, VI Form A.

My Role As a School Girl

Often during the nights as I lie upon my bed in vacant or in pensive mood, many past events flash through my memory. I find some days dark and gloomy; others are bright and cheerful yet. I can never forget my cheerful experience as a student in my school.

School life is the best period in the life of any person. I joined this school in the year 1944 as a student of Class I. At that time I had my sisters studying in the same school.

One of my sisters was a student of class IV. She took me round the school. I admired the long rows of trees that gave me shelter from the hot sun. Then I recalled to my mind a story told to me about the great and wise mauryan king Asoka, who planted trees to shelter the weary pilgrims from the feary sun. While coming out of my school we could see the glistening sea with its rolling waves.

We the students from class I to V (primary section) indeed were the innocent inklings of Lady Willingdon High School who did not take much interest in the school activities. So as soon as we entered From I we were extremely proud of having entered the middle school.

Soon after this our promotion examination came. Many of us skipped to From II. But Alas! a few failed in Form I.

When we were studying in Form II we learnt English for the 1st time. Though it was new and strange, our English teacher made it easy and interesting. Yes, even to day we remember her and owe our gratitude to her for having given us a good foundation. So ends my life and experience in my II Form.

We all jumped to Form III. We were the highest class in the middle school and had every privilege to do what we thought right. During the last days of our middle school we started an English Literary Association which was once again reopened after the long interval of three years and I was chosen as the student secretary.

I was promoted to Form IV. We were then officially known as the High School girls, whereas before we were the middle school girls.

Next we were the V Form students. There were two important events, first the Farewell function to the Form VI girls and secondly the S.P.L. election. I can say with some pride that the Farewell Party was the best ever organised by us. The other feather in our cap was the method in which we carried out our election.

Form VI: Social Studies club, Sanskrit association and Tamil association were also the other bright features of our school activities. We staged plays and conversations which were met with great success. Soon the S.S.L.C. examinations came. We all tried our best to succeed in our examinations. And we pray that we should be crowned with success.

K. HARIPRIYA, VI Form A.

சரசுவதிதேவி வாழ்த்து.

விண்ணோர் வணங்கும் வெள்ளை மெய்யாள்
கண்கொளாக் கவின்நிறை யம்புயத் துறைவாள்
மண்ணோர் விரும்பும் விச்சை யளிப்பாள்
வெண்டுகி லுடுத்த பங்கயக் கண்ணாள்
திருவரு ளெய்தி மருட்சி நீங்கித்
தெருட்சி பெற்றிட மேதினி படைத்தோன்
மலரோன் நாவினி லன்புட னுறைவாள்
மலரடி முடிமேற் கொண்டு வாழ்வாம்.

எஸ். மாலதி, ஐந்தாம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.

மறைந்த கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை

விண்ணோர் வியக்கும் கண்கொளாக் கவின்நிறை
மண்மகள் மார்பின் மதாணி யன்ன
திருவாங் கூரில் வளம்பல மலிந்த
திருமகள் உறையும் தேரூர் எய்தின்
அண்ட ராசான் அறிவில னவன்
வடதிசை யதிபன் வறிய னவன்
கவிமணி வாழ்ந்த கலைநிறை பதியின்
சீரும் சிறப்பும் செப்ப வியலுமோ
ஆதி லட்சுமி அளித்த செம்மல்
தேரூர்க் கவிமணி தமிழ்ப்பெரும் புலவர்
பற்பல பள்ளியில் தமிழ்ப்பணி யாற்றி
அறிவைக் குழைத்துக் கவிதை புனைந்து
பூவையும் புல்லையும் பேச வைத்தார்
பாவலர் பாடிய பாக்களைக் காணின்
செந்நாப் புலவரின் செந்தமி ழறிவும்
கம்பனை வென்ற கற்பனைத் திறமும்
சொல்லின் சிறப்பும் களிநடம் புரியும்
ஆசிய சோதியும் மலரும் மாலையும்
அறிஞர் அளித்த அரும்பெருஞ் செல்வம்
கவிமணி உமையைக் கடிமணம் புரிந்து
கண்ணும் மணியும் கரமும் விரலும்
அமுதமும் சுவையும் மலரும மணமும்
என்றும் பிரியா திலங்குமா போல
ஈடிணை யற்ற சதிபதி யென்று
யாவரும் புகழ யாண்டு பிணைந்து
நலம்பல பெற்று வளமுடன் வாழ்ந்து
பேரும புகழும் ஒருங்குடன் பெற்று
ஒண்டமிழ்ச் சுவையை அண்டர்க் கூட்ட
மண்ணோர் கண்ணீர் என்றும் வார்க்க
விண்ணோர் அவைக்குக் கவிமணி விரைந்தார்.

எஸ். மாலதி, ஐந்தாம் படிவம் ஆ. பிரிவு.

கடலும் கவிதையும்

இம்மாநிலந்தனைச் சூழ்ந்து நிற்பது கடல். பூவுலக மாந்தர் கருதும் செயல் களனைத்திற்கும் நிலைக்களனாய் விளங்குவது கடல். கலப்படை யெடுத்துக் கடல் கடந்த பண்டைய மன்னரே சரித்திரத்தில் உயரிய இடம் பெற்றுள்ளனர். கடலா திக்கம் பெற்ற நாடே இன்று செல்வச்சிறப்புடன் திகழ்கின்றது. எனவே 'கடல்' மாநில மக்களின் கவிதையில் இடம் பெற்றதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

கரை காணாக் கடலே கவிதையின் இருப்பிடம். அன்றும் இன்றும் கவிஞா பலரும் கடற்கரையிலேதான் கவிதை பாட விழைந்துள்ளனர். அலை வீசும் கடல் அக்கவிஞரது உள்ள அலைகளையும் எழுப்புகின்றது போலும். கற்பனையைத்தட்டி எழுப்பித் தேனினுமினிய நற்கவிதை பிறப்பிக்கின்றது போலும்.

காணக்காணத் தெவிட்டா எழில்நிறை கடலினின்று முழுமதி எழும்பு கின்றது. அதுகண்டு கடலலைகள் உவகையினால் துள்ளிக் குதிக்கின்றன. உயர எழும்பும அவ்வலைகள் கவிஞர் உள்ளத்திலே உயரிய கருத்துக்களைத் தோற்றுவிக் கின்றன. வெள்ளிய முழுமதியின் தண்ணிய நிலவொளியையும், வீசுங்காற்றையும், அலைகடலையும் கொண்டே கவிதை புனைந்து விடுகின்றனர்.கவிஞர். கடலிலிருந்து உதிக்கும உதயன் போல எழில்மிகு மங்கையரும், கற்பிற் சிறந்த காரிகையும், வீரரும், சூரரும் கவிஞர்தம் உள்ளத்தில் உதிக்கின்றனர். முத்தைத் தோற்றுவிக் கும் கடல் முத்தை நிகர்த்த பாக்கள் தோன்றவும் இடமாயுள்ளது.

கடலினருள் பெற்றுக் கவிதையியற்றும் கவிஞர் அக்கடலையும் தம் கவிதை யுள் புகுத்தி விடுகின்றனர். கடலைப்பாடாத கவிஞரே இல்லை யெனலாம். "நீராருங்கடலுடுத்த நிலமடந்தை" என்று பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையும், "மல்லல் நீருலகு" என்று வல்லூர் தேவராச பிள்ளையும், நில மடந்தையைப் போற்றுங்கால் கடலையும் குறிபபிடுகின்றனர். "தெண்டிரை அலைகடலிலங்கை" என்றும் "வீங்கு நீரிலங்கை" என்றும் இலங்கையைப் பற்றிக்கூறுமிடத்து அதைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கடலையும் தம் கவிதையில் இடம் பெறச் செய்கிறார் கம்பர். "நளியிருமுந்நீர் வளி கலன்வௌவ" என்றும, "எறிதிரைப் பெருங்கடல், மஞ்சுடைமால் கடல்" என்றும் கடலலைகளின் மாட்சியை இயம்புகின்றார் சீத்தலைச் சாத்தனார். "வீங்கு நீர் வேலி யுலகு" "நாம நீர்வேலியுலகு" என்று கடல் சூழ்ந்த உலகொடு கடலையும் போற்று கின்றார் புரட்சிக்கவிஞர் இளங்கோ. "எறிகடல் தண்சேர்ப்ப" என்று கடல் துறை முகமுடைய மன்னனை விளிக்கின்றது நாலடியார்.

இக்கவிஞர் கடலைக்கொண்டு கவிதை யியற்றி, அக்கவிதையில் கடலைப் புகுத்துவதோடு மட்டும் விட்டாரில்லை. தாம் கூறும பற்பல நிகழ்ச்சிகட்கும் கடலை உவமையாகக் கூறத் துவங்குகின்றனர். "கலங்கு தெண்டிரையிற்றாயச் கண்ணி னீர்க்கடல்" என்று பெருகும் கண்ணீருக்குக் கடலை உவமையாகக் கூறுகின்றார் கம்பர். "கரை செய்யவரிய தொரு பேருவகைக் கடல் பெருக" என்று மன்னன தசரதனது மனமகிழ்ச்சியைக் கடலோடு ஒப்பிடுகின்றார். "கடலனைய சேனை" என்பது பாவலர் பலரது வழக்கிலும் இருப்பதொன்று.

இங்ஙனம் கடலை உவமையாகக்கூறும் கவிஞரே கடலாகவும் மாறுவதுதான் வியப்பினும் வியப்பு. அவர்தம் கவிதை வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடி, ஆறுகப் பாய்ந்து கடலோடு கலந்து, கடலாக மாறுகின்றது. அக்கடலைத் தோற்றுவிக்கும் அருங்கவி வாணரை "கவிதைக்கடல்" என்று போற்றுகின்றனர் மக்கள்.

எனவே கடலிலிருந்து (கவிதைக்) கடல் பிறக்கின்றது. அது இயல்பு தானே?

ரா. பத்மாசனி, ஆறும் படிவம் 'அ' பிரிவு.

உழைப்பு உயர்வளிக்கும்

உழைத்துக் கடன் முடிக்கப் பிறந்துள்ளோம். ஆனால் மெய் வருந்தாது நல னடைய விரும்புகிறோம். இதுதான் மானிடரது இலட்சியம் போலும்! இலட்சியப் பாதையையே அகற்றிவிட முயலுகிறோம். உழைப்பின் உயர்வை அறியாத மாந் தர்கள் பிறந்ததின் கடனையே முடிக்க முயல்வதில்லை. உறுதி மிகுந்த அவ்வுழைப்பை மேற் கொள்ளத்தயக்கம். ஆனால் உழைக்காது உணவு கிடைத்தால் உண்டு களிக் கக் காத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இவ்வுலகில் உழைப்பு என்பதன் உட்கருத்தை யாவது அறிந்தவருண்டா எனும் ஐயம் எழுகிறது.

உழைப்பு என்பதற்குச் சோம்பலின்றி வேலை செய்தல் என்பது பொருள். வாழ்வின் உயர்நிலை உழைப்பையே பொறுத்துள்ளது எனக் கூறலாம். உழைப் பவன் சாதாரண உழைப்பை மேற் கொண்டால் அவன் வாழ்க்கையும் சாதாரண நிலையிலிருக்கும். கடின உழைப்பு கனவிரைவாக வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தும். முன்னதைவிடச் சிறந்த கடின உழைப்பு, உழைப்பவன் உள்ளத்தைநிறைவாக்கும். இதையே வள்ளுவரும்,

> "எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
> திண்ணிய ராகப் பெறின்" என்று கூறி விளக்குகிறார்.

எண்ணிய குறிக் கோளையடைய அவன் எண்ணற்ற உறுதியோடு உழைப்பை மேற் கொள்ளவேண்டும். உழைப்பின் பாதையில் அவனுக்கு உறும் துன்பங்கள் பல வாக இருத்தல் கூடும். இன்முகத்தோடு அவற்றை வரவேற்று வெல்லவேண்டும்.

> "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை
> அடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்"

எனும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கேற்ப கலங்கா உறுதி கொண்டுழைத்து உய்வ டைந்த உத்தமர் பலருண்டு. மிகப் பழமையான காலம் முதல் உழைத்துவரும் பாட்டாளிமக்கள் முதல், பதவியேற்கும தற்கால மக்கள் வரை, அனைவரும் உழைக் கத்தானே செய்கிறார்கள்? உழைப்பின்றி இவ்வுலகமேது? நாற்று நட்டுக் களை பிடுங்கிக் கதிரறுத்துப் போரடிக்கிறான் உழவன். தலைவனது உழைப்பில் தானு மொரு பங்கு கொள்கிறதவன் குடும்பம். யானைகட்டிப் போரடித்தாலென்ன? மாடு கட்டிப் போரடித்தாலென்ன? மீளாத உழைப்பிலே மாளாத வெற்றி காண்கிறான் அவன். செங்கதிர் வளர்ந்து நெல் மணிகள் கிடைக்கிறது. அவற்றைப் பிரித் தனுப்புகிறான் நகர மாந்தர்க்கு. உழைப்பின் பலனைக்காணும் அவனுள்ளம் பேரு வகை கொள்கிறது. உழவனின் உழைப்பன்றி நாம் உண்ணும் உணவேது? அல் லது உண்ணத்தான் வழியேது?

உழைப்பினால் உயர்ந்த பெருமக்கள் சிலரைக் காண்போம். நாகரீக வாழ் வினரது பெருந்துணை உல்லாச வாகனத்தைக் கண்டுபிடிக்க விழைந்தார் ஹென்றி போர்டு. சிறுவயதிலேயே மோட்டார் செய்ய விழைந்தார். உரிய ஆராய்ச்சியில் உழைத்து வெற்றி பெற்ற இவர்புகழ் உலகெங்கும் பரவியுள்ளது. 'உழைப்பின் பிறப்பு' என அமெரிக்கர் போற்றும் தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் இறக்கும் வரை ஆராய்ச்சி செய்தாராம். இதோ! இன்று மின்சார சக்தியையும், தந்திக் கம்பியை யும் கண்ட உலகம் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறது. உலகத்தின் உயர்நிலைக்கு இவரது உழைப்பே காரணமாகியது என்றால் இதனினும் இவர் புகழை எடுத்துக்கூறவும் வேண்டுமோ! சக்கிலியர் குலத்திலுதித்த ஸ்டாலினும் சர்வாதிகாரி யானதற்கு அவ ரது உழைப்பே காரணமென்றால் இந்த உழைப்பின் உயர்வை விளக்கச் சான்று களும் தேவையிராது அல்லவா?

இவ்வாறு முதுமையிலும் உழைத்து நாம் வாழ வழிசெய்து மறைந்தனர் சிலர். நாகரீக உலகிற்கு அடிகோலிய விஞ்ஞானத்துறையும் உழைப்பன்றி உயர் நிலையை அடைந்திருக்குமா? ஆகவே இன்றைய உலகில் வாழும் நாம் உழைக்க வேண்டாம் என்றிருத்தல் கூடாது. பிறந்ததின் பயன் புகழைப் பெறுவதே யல்லவா? அது போலப் பிறந்து, புகழடைந்து மறைந்தனர் மேற் கூறப்பட்டவர்கள். ஆயின் உலகிலே வாழும் நாம் உழைப்பை மேற்கொள்ளத் தயங்குகிறோம். சலியா உழைப்பை மேற்கொள்ளச் சோம்பல்—அழியா நன்மைகளடைய ஆவல், இவை யெல்லாம் நடக்குமா? உழைப்பன்றி ஒருவன் உயர்நிலையை அடையத்தான் முடியுமா? ஆகவே சலியா உழைப்பின் தத்துவமறிந்து, கலங்கா உள்ளத்தோடு உழைத்து உயர்நிலையடையவேண்டும். உறுதி மிகுந்த அவ்வுழைப்பில் உலகத்தையே உய்விக்க வழியுண்டானால் அதுவல்லவோ பிறந்ததின் பயனாக முடியும்!

ஜீ. மீனாட்சி, ஆறும் படிவம் 'அ' பிரிவு.

இற்றைய நாடகக்கலை

'நாடகம்' என்பது 'நாடு+அகம்' என்ற இருதனிச் சொற்களாலயது; 'மனம் நாடுவது' என்பததன் பொருளாகும். மன்பதைக்கு நல்லறிவையும், நல்லொழுக்கத்தையும் நடித்துக்காட்டி நலம்பெறச்செய்யும் நன்நோக்கத்தோடு எழுந்தது; வளர்ந்தது; மறைந்தது; மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று வருகிறது. மனத்திற்கு மகிழ்வையும், கண்ணுக்குக் காட்சியையும், செவிக்கு இன்பத்தையும் அளிக்கிறது. இலக்கியச் சுவையையும், நகைக்கு நயத்தையும் கொடுத்து, நாட்டு நாகரிகத்தை நன்னர் வளர்க்கிறது. நாடகத்தமிழ், இசைத்தமிழையும், இயற்றமிழையும் இனிது கொண்டது. நாடக அரங்குபற்றிச் சிலப்பதிகாரம், சிறப்பிப்பதாலும், வாதவூரண்ணல் வாசகத்தேனுள்,

"நாடகத்தா லுன்னடியார் போனடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்"

என்பதாலும் நாடகம் நமக்குப் புதிதன்று, மிகப்பழமையானதே என்று விளங்குகின்றது.

காளிதாஸர் கவித்திறத்தால் வடமொழியில் நாடகம் வளம்பெற்றதுபோலவும், செகப்பிரியர் செய்யுள் நயத்தால் ஆங்கில நாடகம் ஆக்கம் பெற்றதுபோலவும், பண்டைத் தமிழ் நாடகம் திருத்தக்க தேவரா்லும், இளங்கோவடிகளாலும் பண்புற்றவை காண்க! ஆனால் திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் எழுதிய குற்றாலக் குறவஞ்சி நாடகமும், காழி அருணசலக் கவிராயர் இயற்றிய இராம நாடகமும் வெவ்வேறு நடையுடையன. உலா, ஊஞ்சல், அம்மானை, தூது, பள்ளு, பிள்ளைத்தமிழ், காப்பியம் முதலியன நாடகத்தமிழின்பாற்பட்டன. இனி இற்றைய நாடகக்கலையின் நிலையை மட்டும் கூறுவோம்.

கலை என்பது என்ன?

"கலை எனப்படுபவை, காண்டகவிரிப்பிற் காமுகம் பொருளும்

தழுவி, மறுவறக்கனந்த அறுபத்து நான்கே"!

என்பது தண்டியலங்காரம். அதாவது, இன்பமும் பொருளும் பற்றிக்கூறும் அறுபான் நான்கு வகைப்பட்டவைகள் என்பதாகும்.

அண்மைக்காலத்தில், நந்தமிழ் நாடகக்கலைக்கு நற்றொண்டு செய்த மனோன்மணீய ஆசிரியர், ராவ்பகதூர் ப. சுந்தரம் பிள்ளையவர்களை நாம் மறக்க முடியுமா! ராவ்சாகிப் ச. பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள் நாடகத்தமிழ்நடை பிறழாது, மொழி பெயர்த்து வெளியிட்ட சாகுந்தலம், அரிச்சந்திரபுராணம், ஒத்தெல்லோ, வெனிஸ்வணிகன் முதலியன புலவர்கள் போற்றுவனவாகும். இவர் புலமையை வெளிப்படுத்த, இவருடைய ஒத்தெல்லோ நாடகத்தின் இறுதி,

"ஒத்தெல்லோ தன் மனைவி உத்தமியைக் கொன்றபின்பு
சித்தமழிந்(து) அழுது, செத்துவிட்ட தத்துவத்தால்
எண்ணித்துணிக கருமம்; துணிந்தபின்
எண்ணுவ(ம்) என்ப திழுக்கு."

காலஞ்சென்ற, வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் செய்த நாடகங்கள் நாமறிந்தனவாகும். சுந்தரம் பிள்ளையைப் பின்பற்றிக் கற்பனை, கவிநயம், ஆராய்ச்சி முதலியன ஒருங்கமைத்து, "புகழேந்தி நாடகத்தை"த் தமிழ்ப்புலவர், அ. நடராசனார் வெளியிட்டது பாராட்டற் பாலதாகும். உரைநடையில் மொழி பெயர்த்தும், கற்பனை செய்தும் பற்பல நாடகங்களை வெளிப்படுத்திய இற்றைய நாளில் உள்ள ராவ் பகதூர் ப. சம்மந்த முதலியாரவர்கள் நந்தமிழன்னைக்கு நற்றொண்டு செய்து வருகிறார். நாடகக்கலையின் முன்னேற்றமாகிய நன்னோக்கங்கருதித் தாமே நடித்தும் வந்துள்ளார்.

"தமிழகத்தின் காரல் மார்க்ஸ்" என்று காலம் சென்ற திரு. வி.க.வை அழைப்பது போன்று "தமிழகத்தின் பெர்னார்ட் ஷா" என்று போற்றற் குரியவர் எமதருமை நேசர் புதுமை வாசர் பாரதிதாஸர் ஒருவரே யாவர். தாஸரும, மறைந்த மாணிக்கம் ஷாவும் நடிப்புத்திறன் அறிந்தவர்கள்; பகுத்தறிவின் தந்தைகள்; சீர் திருத்தச் செம்மல்கள; பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் பாடுபடுகின்றவர்கள்; இவர்களிடத்து பல ஒற்றுமையுடைய பண்புகளும் காணலாகும். ஷாவின் நாடகங்களை நிழற்பேசும் படத்தில் காண்கிறோம். ஆனால் தாஸர் காதைகள், பாடல் கள, நடித்த நடிப்புகள், உரையாடல்கள் இதுகாறும் நிழற்பேசும் படத்தில் வெளி வராதது வருந்தற் பாலதே. நிற்க.

இசைக்குரிய வர்யர் மொழியெனும் வசைக்கருத்தும், நிறை மொழி மாந்தர் மறைமொழி நடுவிலும் பிறமொழிச் சேர்க்கையும், நாடகத்தமிழை நலியச்செய்கின்றன. பத்தினிக்கு இன்னல் வருவது, பழையபடி தீர்வது இவையையே நாடகம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. பண்டை நூலிற் குறித்த பண்களும், இசைகளும கேட்பது குதிரைக்கொம்பே! நாடகக்கலை நலம பெறுவது எக்காலம? நடிப் புத்திறன் நன்கறிவது எக்காலம்? கற்றவர்கள் பிழையற்று நடிப்பது எக்காலம? அதைப் பார்த்துக்களிப்பது எக்காலம்? நாடகத்தில் இலக்கியச் சுவையில்லை! ஆங்கிலத்தில் பிரசங்கம! புனித நாடகக்கலையில் தற்காலத்தில் கட்சிப்பிரசாரத்தைக் கிளப்பி நாடகக்கலைக்கு அழிவு தேடுகின்றனர். ஆயினும, இன்றைக்கு நாடகக் கலை வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது; நாடகமே உலகமயமாக இருக்கிறது; ஏன்? நாடகக் கலையுடன் விஞ்ஞான அறிவு ஒருங்கு கலக்கப்பட்டு இருப்பதே இதற்குத் தலையாய காரணம் எனலாம்.

டி. சி. கென்ரி, ஐந்தாம் படிவம் 'அ' பிரிவு.

கல்வியும் ஒழுக்கமும்

மாணவர்களாகிய நாம் பள்ளிக்குச் செல்வதன் காரணத்தை வினவினால், 'கல்வி பயிலுதற் பொருட்டே' என்று யாவரும் எளிதில் புகன்றுவிடுவர். ஆனால் பள்ளியானது நமக்குக் கல்வியை மட்டும் போதிப்பதில்லை. ஒழுக்கத்தையும் ஒருங்கே கற்றுக்கொடுக்கின்றது. கல்வி, ஒழுக்கம் இவை இரண்டும் நமக்கு இரு கண்கள் போன்றவை. அவற்றைப் பற்றி ஈண்டு சிறிது ஆராய்வோம்.

கல்வியென்பது கற்கவேண்டிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றலாம். நாம் மிகவும் இன்றியமையாது கற்கவேண்டியது எண்ணும், எழுத்தும். "எண்ணும் எழுத்தும கண்ணெனத் தகும்" என்றாள் ஔவை மூதாட்டி.

"எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு." என்றார் தெய்வப் புலவர்.

இக்கல்வியினால் அறியாமையாகிய இருள் நீங்கி அறிவு ஒளி வீசுகின்றது. "மடங்கொன்று அறிவ கற்றும் கல்வி" என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர். இங்ஙனம் கல்வியால் வளரப்பெற்ற அறிவுடையோர் ஏழையேயாயினும் எல்லாப் பொருளுமுடைய செல்வரேயாவர். கல்வியறிவில்லாதவர் எவ்வளவு செல்வமுடையவராயினும் இறுதியில் ஒன்றும் இல்லாதவரேயாவர்.

"மன்னனில் கற்றோன் சிறந்தவன்", "கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு." என்னும் பழமொழிகள் இதற்குச் சான்றாய் நிற்கின்றன.

கல்வி ஒரு தெவிட்டாத தெள்ளமுது. தித்திக்கும் செந்தேன். அது பருகப் பருக எல்லையற்ற இன்பம் பயக்கும். மணற்பாங்கான கிணற்றில் தோண்டத் தோண்ட நீர் சுரப்பதுபோல, கற்கக் கற்க மக்களின் அறிவு சுடர்விட்டு மிளிரும். இவ்வறிவுச் சுடரே ஒருவர்க்குச் சிறந்த செல்வமாகும். பிற செல்வங்கள் யாவும் செல்வமாகா. வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும்,

"கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை." என்று நவின்றுள்ளார்.

இனி ஒழுக்கமானது ஆன்றோர் வகுத்துள்ள முறைப்படி ஒழுகுதலாம். ஒழுக்கம ஒருவருக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கின்றது. இம்மைக்கும, மறுமைக்கும் அதுவே துணையாய் நிற்கின்றது. குடிப்பெருமைக்கும் துணையாகி நிற்கின்றது. ஒழுக்கம் தவறி ஒருவன் நடப்பானாகில் அவனுக்கு எப்பொழுதும் சிறப்பு கிடையாது. அவன் அடாத பழியை அடைவான். ஆகையால் நாம நல்லவற்றை வளர்த்து, அல்லவற்றை அறவே நீக்க வேண்டும். மேலும், கல்வி ஒழுக்கம ஆகிய இரண்டில் ஒழுக்கத்தை ஒழித்துக் கல்வியை மட்டும் ஒருவன் பெற்றிருப்பானேயானால், அவன் கல்லாதவனாகவே எண்ணப்படுவான் என்னும் கருத்து செந்நாப் போதர் அருளிய பின்வரும் குறளில் பொதிந்துள்ளது.

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பல கற்றும்
கல்லார் அறிவிலாதார்."

இதனையே "கல்வி" என்ற அதிகாரத்தில் வேறு ஒருவிதமாக வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவர்.

"கற்க கசடறக் கற்பவை, கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக."

கல்வியைக் குற்றமறக் கற்க வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு கற்றதை நடைமுறையில் கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும் என்பதும இதன் கருத்தாகும். எனவே, கல்வி ஒழுக்கம் என்ற இரண்டினையும் கைக்கொண்டு வருங்காலப் பிரஜைகளாகிய நாம் நம் நாட்டின் மேனமையை மேலும் உயர்த்தப் பாடுபடுவோமாக.

ஜி. சுப்புலக்ஷ்மி, (ஐந்தாம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.)

நட்பு

இவ்வுலகில் வாழும் மக்களாகிய நாம் தனித்து வாழ்வதில்லை. அவ்வாறு வாழவும் முடியாது. தனி மனிதன் ஒருவன் சுக வாழ்வு நடத்துவது என்பது கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது. நமது வாழ்வு கூட்டுறவு வாழ்வு. நாம் எல்லோரும் ஏதேனும் ஒரு குறிக்காகவாவது பிறர் உதவியை நாடவேண்டியுள்ளது. இவ்வுலகில் உள்ள அனைவரும் நமக்கு உதவிபுரிவதில்லை. ஒரு சிலரே உதவிபுரிவர். அவர்களே நமது நண்பரும் ஆவர். இனி நட்பு என்பது என்ன என்று ஆராய்வோம்.

நட்பாவது உயிர்கள் ஒன்றுக்கொன்று கொள்ளும் மன நெகிழ்ச்சியாகிய உள்ளன்பே ஆகும். இந் நட்பின் தன்மையை விளக்க விரும்பிய வள்ளுவர்,

"முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு"

என நவின்றுள்ளார். ஒருவரைக் கண்டவுடன் முகத்தில் ஏற்படுகின்ற மலர்ச்சி நட்பாகாது. நெஞ்சமும் மலரும்படியாக உள்ளன்புடன் அமைந்ததே நட்பாகும் என்பதே இதன் பொருள் ஆகும். நாம் நட்புக் கொள்பவர் எத்தகையராய் இருத்தல் வேண்டும்? தூய உள்ளம் படைத்தவராகவும், நம் துயரம், மகிழ்ச்சி இவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்பவராகவும், துன்பம் வந்தபோது உயிரையும் கொடுத்து உதவி புரிபவராகவும், குணநலம், குடிநலம், நற்சுற்றம் முதலிய நற்குண நற்செயல்கள் பொருந்தப் பெற்றவராகவும், அவச் சொல்லுக்கு அஞ்சி நடப்பவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். இப்பண்புகளை உடையவரையே நாம் நாடி நட்புக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு ஆராயாது செய்து கொள்ளும் நட்பைப் போல் கெடுதியைப் பயக்க வல்லது வேறொன்றும் இல்லை என்பது உறுதி.

நட்பானது இருவகைப்படும் என்பர் ஆன்றோர். அவற்றுள் ஒருவகை நட்பாவது ஒருவரோடு மனத்தாலும், செயலாலும் ஒருமைப்பட்டுப் பழகுதலாம்.

"நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு"

ஒரு நூலைப்படித்து அதில் உள்ள சொல் நயங்களை அறிந்தபிறகு மேன்மேலும் இன்பம் தருவதைப் போல, பழகப்பழக நற்பண்பு உடையவரின் நட்பும் பிறைச் சந்திரனைப் போல் வளர்ந்து இன்பம் பயக்கவல்லது. மற்றொருவகை நட்பு அகத்தே தீய எண்ணங்களைக்கொண்டு புறத்தே முகமலர்ச்சியுடன் பழகுதல். அத்தகையோரது தன்மையை,

"தொழுத கையுள்ளும் படையொடுங்கும் ஒன்னார்
அழுத கண்ணீரும் அனைத்து"

என்று வாயுரை வாழ்த்து அழகாக எடுத்தியம்புகிறது. இத்தகையோரே தம் நண்பருக்குப் பல வகையிலும் தீங்கினைச் செய்யவல்லாரும், பொறாமை, கோள் சொல்லல், திருடுதல் போன்ற தீக் குணங்கட்கு உறைவிடமுமாவர் என்பது திண்ணம். இத்தகையோர் கொள்ளும் நட்பையே "கூடாநட்பு" என்று பிறிதொரு வகையாக வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

மேற்கூறிய இருவகை நட்பிலும் நாம் நட்புக்கொள்பவர் எத்திறத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை முதலில் ஆராய வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராயாது நட்புக் கொளின் அது தீமையாக முடியும் என்பதனை,

"ஆய்ந்தாய்ந்து கொளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான் சாந் துயரம் தரும்"

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழி அறிவுறுத்துகின்றது. மேலும் நாம் பல வகையிலும் ஆய்ந்து நட்புக் கொண்டபின் அவரால் தீங்கு நேர்வதாயினும் அவரை விட்டுப்பிரிதல் கூடாது. அவரிடம் எக் குற்றம் கண்டாலும் அதனை அவர் தன்னிடத்தில் உள்ள உரிமையாலோ அல்லது அறியாமையாலோ செய்துள்ளார் என அறிந்து மறத்தல் வேண்டும். தம்மைக் கண்ணைக் குத்திவிட்டது என்பதனால் எவரும் அதனை வெட்டி எறிய முயலமாட்டார்கள். அவ்வாறே விட்டுப் பிரிதற்கரிய அந்நண்பரையும் எளிதில் துறத்தல் கூடாது. "குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை" என்பது முதுமொழி அல்லவா! இதனை நாம் சித்திரக்கிரீவன் என்னும் புறு அரசன் செய்கையால் அறிகின்றோம். அரிசித்துணுக்குகளில் ஆசை வைத்துத் தன் சொல்லைக் கேளாது வேடனின் வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட தன் நண்பர்களைத் தன் மேன்மைக்குணத்தால் நல்ல உபாயம் கூறிமீட்டது அப்புறு. இத்தகைய தன்மை பெற்றவர் தம் பகைவராலும் விரும்புதற்குரிய சிறப்பினை அடைவர்.

தம் நண்பருக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்துழி அதனைத் தன் துன்பமாகக் கருதி உதவி செய்பவர் ஒருவர் உளராயின் அவரே உற்ற நண்பர் ஆவார். ஆயினும் உணர்ச்சி ஒத்தமையால் ஏற்படும் நட்பே யாவற்றினும் சிறந்தது. பண்டைக்காலத்தில் சோழ மன்னனாகிய கோப்பெருஞ் சோழனும், பாண்டிய நாட்டுப் புலவராகிய பிசிராந்தையாரும் ஒருவரை யொருவர் முன்பின் பார்த்திலராயினும் உணர்ச்சி ஒத்தமையால் நண்பராயினர். சோழ அரசன் நல்ல நிலைமையில் இருக்கும் பொழுது பிசிராந்தையார் அவரைக்காண வராதிருப்பினும், அவன் துன்பம் அடைந்த பொழுது தன் மக்கள் செய்கைக்கு நாணி வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தபோது தானும் அங்குச் சென்று அவ்வரசனுடன் வடக்கிருந்து உயிர் விட்டார். என்னே! இவர்தம் நட்பின் சிறப்பு!

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்"

என்ற தெய்வப் புலவரின் திருவாக்கிற்கியைய அல்லவோ இவர்தம் நட்பு அமைந்துள்ளது!

இத்தகைய விலைமதிப்பற்றதும், செய்து கொள்ளுதற்கு அருமையானதும்,
"செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாஉள காப்பு"

என்று வாயுரை வாழ்த்தால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதுமாகிய நட்பைப் பற்றியும், அதனால் உண்டாகும் இன்பத்தைப் பற்றியும் ஆன்றோர் கூறியுள்ள பொன் மொழிகளையும், வரலாற்றுக் கதைகளையும் படித்து இன்புறுவதல்லாது அதனை நடைமுறையில் செயலாக்க நாம் ஒவ்வொருவரும் முயல்வோமாக!

தெ. ரா. கோமளவல்லி, ஆறும் படிவம் 'அ' பிரிவு.

உள்ளம் களிக்கும் ஓய்வு நேரப்பயிற்சி

என் சிநேகிதிகளுடன் சிறிது நேரம் ஓய்வாகவும், ஆனந்தமாகவும் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டி நகரிலுள்ள பூங்காவிற்குச் சென்றிருந்தேன். ஆ ஹா! இயற்கையன்னையின் எழில் நிறைந்த தோற்றத்தை என்னென்று சொல்வேன்! புஷ்பங்கள் நிறைந்த செடி கொடிகள் விதவிதமாகப் பல விதங்களில் பயிரிடப்பட்டிருந்தன. இதைப பார்க்கும்பொழுது "உல்லாசமாகப் பொழுது போக்க பூங்காவிற்குத் தான் வர வேண்டுமோ? நம் வீட்டில் தோட்டத்தில் பலவித செடிகளைப் பயிரிடலாமே" என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று. அது உடலுக்கும் சிறந்த பயிற்சியாக இருக்கும்.

தில் ஏனோ எனக்கு மட்டும் உறக்கமே பிடிக்கவில்லை. எனது மனம் என்னும் கூடலிலே சிந்தனை அலைகள் சுழியிட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன. தியாகம் என்றால் என்ன? எத்தகைய செய்கைகள் தியாகத்தின் பாற்சேரும்? அதில் ஏன் ஒரு சிலர் மட்டுமே பங்கு கொள்கின்றனர்? தியாகம் செய்ய வேண்டியது அவசியந்தானா? என்பன போன்ற வினாக்களுக்குத் தகுந்த விடையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது என் மனம். பிறர் நலனுக்காகத் தனக்குக் கேடு நேரினும், தன் இன்பங்களைத் துறப்பது தான் தியாகம் என்று என் தாத்தா என்றோ கூறியிருந்தார்; ஆனால் அதன் முழுப் பொருளை இன்னமும் என் மனம் உணர்ந்தபாடில்லை.

டிங் டிங் டிங் என்று கடிகாரம் பன்னிரண்டு முறை அடித்து ஓய்ந்தது. சில்லென்று வீசிய வாடைக்காற்று என் உடலை நடுங்க வைத்தது. அத்துடன் ஆறு திங்கள் காலமாக என்னை வாட்டும் இருமலும் சேர்ந்து கொண்டு விடவே (அமைதியான) இரவில் என் குரல் பயங்கரமாக ஒலித்தது. ஜன்னலைச் சாத்தி விடவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனால், என்னால் படுக்கையை விட்டு நகர முடியுமா? வெகு சிரமத்துடன் மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டேன். இதற்குள் கட்டில் கீச் கீச் என்று சத்தம் போடவே, சற்றுத் தொலைவில் ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்த நர்ஸ் ரேவதி பாதரக்ஷைகள் டக் டக் என்று மெல்ல ஒலிக்க என் அருகில் வந்தாள்.

“ஏன் பிரபா, இன்னும் நீ உறங்க வில்லையா?” எனப் பரிவுடன் கேட்டு, என் முகத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த கேசத்தை ஒதுக்கி விட்டாள். வாடைக்காற்று அடிப்பதைக் கவனித்து என் எண்ணத்தை அறிந்தவள் போல் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்திவிட்டும் சென்றாள். நர்ஸ் ரேவதிக்கு அன்று “Night duty.”

ஆம்! அவள் ஓர் உலவும் தெய்வம்தான். இவ்வைத்திய சாலையில் ஆறு மாதகாலமாக இருக்கும் நான் தனிமையை மறந்திருப்பது அவளால் தான். நான் மட்டும் என்ன! அந்த “வார்டில்” உள்ள நோயாளிகள் அனைவருமே அங்ஙனம் தான் கூறுகின்றனர்.

முகங்கோணாமல் நோயாளிகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட வேளைகளில் மருந்துகளைக் கொடுத்து இரவிலும் அவர்களுக்கு ஆவன செய்பவள் நர்ஸ் ரேவதி. அவள் ஒரு வருடகாலந்தான் அவ்வேலையை அங்குச் செய்து வருகிறாள். எனினும் அக்குறுகிய காலத்திற்குள் தனது உழைப்பின் உயர் தன்மையினால் நோயாளிகளின் பேரன்பைப் பெற்றவள்.

> “அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல் நெஞ்சம்
> கடுத்தது காட்டும் முகம்.”

என்று பொய்யா மொழிப் புலவர் கூறுகிறார். இதன் பொருளாவது கண்ணாடி தன் பக்கத்துள்ள பொருட்களைக் காட்டும். அதுபோல் ஒருவர் மனத்தில் எண்ணுவதை அவன் முகம் வெளிப்படுத்திவிடும். அதாவது அகத்திலுள்ளதை முகத்தில் காணலாம் என்பதாகும். இதன் பயன் பிறர் கருத்தை அவர் கூறாமல் அறிதலாகும். சமூகத் தொண்டில் அதிலும் வைத்தியத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களுள் இதுவும் ஒன்று. அனைவரும் இதனைக் கடைபிடிக்கிறார்களா? இல்லையே? நர்ஸ் ரேவதி நோயாளிகளின் நன் மதிப்பைப் பெற இதுவும் ஓர் காரணம். வியாதியால் வருந்துவோர் வேண்டுவனவற்றை அவர்கள் கூறுதற்கு முன்னரே குறிப்பறிந்து ஆற்றும் ஆற்றல் மிக்கவள்.

> “ஐயப்படா அகத்தது உணர்வானைத்
> தெய்வத் தோடொப்பக் கொளல்.

என்ற குறளின் மூலம் ஒருவர் மனக்கருத்தை அறிய வல்லவர் கடவுளுக்கு ஒப்பாவர் என திருவள்ளுவர் கூறியிருப்பது காண்க.

நர்ஸ் ரேவதி இணைசொல்லையே தனது உடன் பிறந்த சகோதரியாகக் கொண்டவள். வியாதியால் வருந்தும் நோயாளிகளுக்கு தாங்கள் நோயாளிகள் என்னும் நினைவு ஏற்படா வண்ணம் இனிமையுடனும் ஆறுதலுடனும் பேசி அவர்களை மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் பெறச் செய்வாள். "கண்ணிற்கணிகலன் கண்ணோட்டம்" என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப, பிறரிடம் காட்டும் கருணையையே தன் கண்ணிற்கு அணிகலனாகக் கொண்டவள் ரேவதி.

தனது ஓய்வு நேரத்தில், ரேவதி ஊரில் தனிப்பட்டு வாழும் மக்களுடனும் சேரிகளிற் புகுந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடனும் நெருங்கிப்பழகி, அவர்கட்குச் சுகாதார முறையில் வாழ்தல், நோய்களைத் தடுத்தல் ஆகிய விஷயங்களைப் போதிப்பதும், அங்குள்ளவர்களுக்கு வியாதிகள் ஏற்பட்டால் அவர்களை வைத்திய சாலைகளுக்கு அழைத்துச் சென்று இலவச வைத்தியமும் அளிக்கிருள். விபத்துக்குள்ளானவர்களுக்கு முதல் உதவி செய்தல் போன்ற பல உதவிகளைச் செய்வதிலும் ஈடுபட்டுள்ளாள். ஒரு நாள் அவளை " நீங்கள் இப்படி சிறிதும் ஓய்வின்றி வேலை செய்வதேன்?" எனக்கேட்டேன். உடனே அவள் அமைதியாகப் பிறர்க்குத் தொண்டு செய்வதில் தான் பேரின்பம் காணஇயலும்; ஜாதி வேறுபாடுகள் மறைந்து மனிதப் பற்று வேரூன்றும். கருணை, தியாகம், தூய்மை, சாந்தம் என்ற குணங்களின் உச்ச நிலையை எய்த நோயுற்ரோர்க்கும், பொது ஜனங்களுக்கும் உழைப்பதே என் சகோதரிகள் கடனும் என்கடனுமாகும். என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்னும் இந்நிலையை அடைய அரும்பாடுபடுவதிலேதான் வாழ்க்கையிலே மகிழ்ச்சி தோன்றும். இதன் வழியாகவே புனிதமான உள்ளமும் உடலும் நமக்கு வந்து எய்தும்" என்று கூறிஞள். அவள் கூறியதின் பொருள் விளங்கிற்ரே இல்லையோ ? "பிறர்க்குத் தொண்டு செய்வதே பேரின்பம்" எனும் பொன்மொழி என் செவியில் இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதற்கிடையில் மேலும் இரண்டு திங்கள் சென்றது. நர்ஸ் ரேவதியின் குறையாத உற்சாகத்தையும் பொதுநலத் தொண்டையும் கண்டு வியந்த என் மனம் அவளது வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய விழைந்தது. என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததும் அவள் சிறிது தயங்கிஞள். எனினும் எனது ஆவல் மிக்க வற்புறுத்துதலினுல் அவள் கூறலாஞள்.

x . x x

ஆம் ! அப்போது அவள் ஓர், அறியாமை நிறைந்த அபாக்கியசாலிப் பெண் தான். அவளது வாழ்க்கைச் சித்திரத்தைக் கேட்ட கல்லும் கண்ணீர் விடும்.

ஊரின் புறத்தே உள்ள தோட்டத்துடன் கூடிய அழகிய இல்லத்தில் தான் அவள் வசிக்கிருள். இதென்ன ? அவ்வீட்டுத் தலைவி இன்னும் உறங்கவில்லையா ? இன்னும் அங்கு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறதே.

டக் டக் டக் என்று பாதரக்ஷைகளின் ஒலி கேட்கிறதே. வருவது யாராயிருக்கக்கூடும் ? அவரைப் பார்த்தால் வைத்தியர் போல் அல்லவா தோன்றுகிறது. அ...ப்...ப...டி...யா...ஞ...ல் இவ்வீட்டில் எவருக்கேனும் உடல் நிலை சரியில்லையா?

எ...ன்...ன ? படுக்கையருகிலே கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் கண்கள் நீரைப் பொழிய உட்கார்ந்திருப்பது ரேவதியல்லவா ? படுக்கையில் இருப்பது யார் ? ஓ ! அவளது குழந்தை ரவியா !

வைத்தியரை அழைத்துச் செல்வது ரவியின் தந்தையல்லவா ?

ஆம், குழந்தை ரவிக்குத்தான் இருபது நாட்களாக உடல் நிலை சரியில்லை. அவனுக்கு வந்திருப்பது "டைபாய்ட்" சுரம் என்றும் அதனுல் அவர்கள் உணவு விஷயத்தில் அதி ஜாக்கிரதையுடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் டாக்டர் கூறியிருந்தார். இதென்ன ரேவதி அதன்படி நடக்கவில்லை போலிருக்கிறதே, தினசரி தாங்கள் உண்ணும் உணவையே கொடுத்து விட்டாளா ?

உள்ளத்திற்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். நம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் நாமே வேலை செய்து அங்குச் செடிகள் வளருவதைப் பார்த்து நாம் அடையும் ஆனந்தம் இருக்கின்றதே அது போன்ற மகிழ்ச்சி வேறு எதிலும் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. நம் முயற்சியானது நமக்குப் பலனை அளிக்கத் தொடங்கும்போது நம் மனது எவ்வளவு குதூகலமடையும்!

நன்றாக நிலத்தைக் கொத்தி எருப்போட்டு பாத்திகளைப் பிரித்து விதைகளைப் போட்டு தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறோம். இரண்டு நாள் கழித்து விதைகள் சின்னஞ் சிறு செடிகளாக இரண்டு இலைகளோடு ஆரம்பிக்கின்றன. அப்பொழுது ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் சாதித்தவர்களைப் போன்று பெருமிதம் அடைகின்றோம். செடி வளர்ந்தால் மாத்திரம் போதுமா? அதைக் கண்ணும் கருத்துமாய், பூச்சிகள் செடிகளைப் பாதிக்காமலும், கொடிகளாயிருந்தால் படருவதற்கு இடம் அமைத்துக் கொடுத்தும், செடிகள் சாய்ந்து விடாமல் அவற்றிற்குத் துணையாகக் கழிகளை நிறுத்தி வைத்தும் பாதுகாக்கிறோம். அச்செடிகள் புஷ்பிக்க ஆரம்பித்ததும் வெற்றியின் சிகரத்தை அடைந்தவர்கள் போல் களிப்புறுகிறோம். எல்லாம் சரி; செடிகளை வளர்த்து விட்டால் மாத்திரம் போதுமா? செடிகளை அவற்றின் வகைகளுக்கேற்ப பிரித்து எந்தெந்த இடத்தில் என்னென்ன செடிகளைப் பயிரிடலாமோ அந்தந்த இடத்தில் அவையவற்றைப் பயிரிட வேண்டும்.

வீட்டின் முன்புறத்தில் அழகாகப் புஷ்பச் செடிகளைப் பயிரிடலாம். வீட்டைச் சுற்றிலும் சுவருடன் கூடிய வீடாயிருந்தால் அழகாக வாயிற்புறத்தில் கொடிகளை அச்சுவற்றின் மேல் படரவிட்டு வளர்க்கலாம். வெளி வாயிலிலிருந்து வீட்டின் முன் வாயிற் பக்கம் வரையில் நடப்பதற்கும் வண்டிகள் போவதற்கும் போதிய வழியை விட்டுப் பாதையின் இருபுறங்களிலும் புஷ்பச் செடிகளையும் 'குரோட்டன்ஸ்' செடிகளையும் வளர்க்கலாம். நல்ல நிழல் கொடுக்கும் மரங்களைப் பயிரிடலாம். செடிகளும், மரங்களும் நம் வீட்டைச் சுற்றியிருப்பதால் நாம் வெளிவிடும் கரியமில வாயுவைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. வெயிற் காலங்களில் வெயிலும் அதிகமாகத் தெரியாது.

வீட்டின் அலங்கரிப்புக்காகச் செடிகளை வளர்க்கின்றதிலும் சில குறிப்புகளைக் கவனிக்க வேண்டும். வீட்டின் மேலும், ஜன்னல்களிலும் கயிறுகளில் கொடிகளைப் படர விட்டு அதைக் கொண்டு பலவிதங்களில் அலங்காரம் செய்கின்றார்கள். பார்ப்பதற்குக் கோலம் போட்டதைப் போல் இவை அழகாக இருந்தாலும் இவற்றினால் சில கெடுதிகளும் ஏற்படுகின்றன. ஜன்னல்களில் செடிகளைக் கட்டி வளர விடுவதினால் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தாலும் இதனால் வீட்டில் பூச்சிகள் வர ஏதுவாகும். இம்முறை அவ்வளவு சிறந்ததல்ல. அதற்குப் பதில் வேலிகளில் வளர விடலாம். பந்தற்கால்களை நிறுத்தி அதில் பந்தல் போல் வளர விடலாம். அதன் அடியில் உட்காருவதற்கான மேடைகள் அமைக்கலாம். அழகாக சிறு கீரை போன்ற செடிகளை வளர்த்து அவற்றினால் அநேகவித அலங்கரிப்புகள் போன்று அமைத்தும், எழுத்துக்களைப் போன்று (அதாவது 'நல்வரவு' போன்ற எழுத்துக்கள்) அலங்காரமாய் வளர்த்து அவைகளை ஒழுங்காகக் கத்தரித்தும் அமைக்கலாம். இவ்வளவும் வீட்டின் முன் பக்கமாகவும், பக்கங்களிலும் செய்தால் பார்வையாகவும் வீட்டிற்கு ஒரு நல்ல தோற்றத்தையும், அழகையும் கொடுப்பதாகவும் இருக்கும்.

வீட்டின் முன் புறத்தில் மாத்திரமன்றி பின்புறங்களிலும் செடிகளைப் பயிரிடலாம். இச் செடிகள் காய்கறிச் செடிகளாயிருந்தால் மிகவும் நல்லது. காய்கறித் தோட்டம் போடுவதினால் நமக்கு மிகவும் நன்மையுண்டு. காய்கறித் தோட்டம் போடும் பொழுது நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பல இருக்கின்றன. காய்கறித் தோட்டம் போட்டு விட்டால் மாத்திரம் போதாது. செடிகள் எத்தன்மை வாய்ந்தவை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். பூசனி, பரங்கி போன்ற செடிகள் தரையில் படரும் தன்மையுடையன. அவைகளைப் பந்தலில் படர விட முடியாது. ஏனெனில் அவைகளின் காய்கள் நிறை மிகுந்தவையாகும். அவரை, புடலை, பாகல் முதலிய செடிகளைப் பந்தல் போட்டுப் படர விடலாம். தக்காளி, கொத்தவரை

முதலிய செடிகளைப் படரும் தன்மை உள்ள செடிகள் என்று சொல்ல முடியாது. இருந்போதிலும் அவற்றையும் ஒரு கழியைத் தரையில் ஊன்றி அதனுடன் சேர்த்துக் கட்டி வளர விடவேண்டும். ஏனெனில் இவைகளின் தண்டுகள் மிகவும் மெலிந்த தன்மையுடையவை. இவை செடியின் பாரம் தாங்காமல் வளைந்துவிடும். காய்கறிச் செடிகளுக்குக் காய்க்கும் போது ஒரு தடவை எரு போடுவது நல்லது. அதனால் செடியானது நன்ருய்க் காய்க்கும். மேலும் களைச் செடிகளையும் அடிக்கடி எடுத்து விடவேண்டும். களைச் செடிகள் இருப்பின் செடியின் வளர்த்தி குறைவ துடன், நமக்குச் செடிகளிலிருந்து கிடைக்கும் முழுப்பயனும் கிடைக்காது.

காய்கறிச் செடிகளை நம் வீடுகளில் பயிரிடுவதால் ஏற்படும் நன்மைகளில் முதன்மையானது 'ஜீவசத்துக்கள்' நிறைந்த புத்தப்புதிய காய்கறிகளை அன்ருடம் சமைத்துப் புசிக்கலாம். இதனுல் நமக்குப் போதிய தேகசக்தி உண்டாகின்றது. நமக்கு வேண்டிய உயிர்ச்சத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. மேலும் கடைத் தெருவிற்குச் சென்று கறிகாய் வாங்கிவரும் வேலை குறையும். நமக்கும், நம்வீட்டில் நாமே நம் கையால் பயிரிட்டு வளர்த்த காய்கறிகளை உண்கிறேம் என்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படும்.

சரி, இவ்வளவும் வீட்டைச் சுற்றிப் பெரிய தோட்டம் உள்ளவர்களுக்குத் தானே! வீட்டைச் சுற்றித் தோட்டம் இல்லாதவர்கள் என்ன செய்வது? எப்படிச் செடிகளைப் பயிரிடுவது என்று நீங்கள் கேட்பது என் காதில் விழுகின்றது; பொறுங்கள், சொல்கிறேன்.

ஏன்? பூந்தொட்டிகள் இல்லையா? அவைகளை வைத்து அவற்றில் பயிரிடலாமே வெயில் வரும் இடங்களில் பூந்தொட்டிகளை வைத்துப் பயிர் செய்வதால் நமக்குத் தோட்டத்தில் செய்யும் வேலையைவிட வேலையும் குறையும். பூந்தொட்டிகளில் புஷ்பச் செடிகளை வளர்த்து வாயிற்பக்கம் வைக்கலாம். காய்கறிகளைப் பயிரிட வீட்டின் திறந்த முற்றம் உள்ள இடங்களில் வைக்கலாம்.

நாம் நம்முடைய ஓய்வு நேரத்தைத் தோட்டவேலை செய்வதில் செலவழிப்பதன் மூலம் நமது உடலுக்கு நல்ல சுறுசுறுப்பும், அதே தருணத்தில் மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும் ஏற்படுகின்றது. தினம் மலரும் புஷ்பங்களைப் பார்க்குந்தோறும் நமக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது! நமக்கு மாத்திரமன்றி நம் இல்லத்திற்கு வருபவர்களுக்கும் செடிகளையும் புஷ்பங்களையும் பார்ப்பதினுல் மகிழ்ச்சி ஏற்படும். இவ்வளவும் தோட்ட வேலை செய்வதினுலன்றோ ஏற்படுகின்றது. உள்ளத்திற்கு உற்சாகமும், உடலிற்குப் பலமும் அளிக்கும் சிறந்த பயிற்சி இதைவிட வேறு உண்டோ? தோட்ட வேலையை எப்பொழுதும் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. ஓழிந்த நேரத்தில் செய்தால் போதுமானது. ஆகையினுல் இதை 'உள்ளம் களிக்கும் ஓய்வு நேரப் பயிற்சி' என்று சொல்வது மிகப்பொருத்தமானதாகும்.

T. K. விஜயம், 5-ம் படிவம் 'அ' பிரிவு.

துன்பத்திலுதித்த இன்பம்

மார்கழி மாதத்து குளிர்காற்று சிலு சிலு வென்று ஜன்னல் வழியாய் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. லேசாக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த நான் திடீரென விழித்துக்கொண்டேன். வெளியே ஆகாயத்தில் நிர்மலமாய்த் தன் அமுத கிரணங்களை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது வெண்ணிலா. ஏறக்குறைய அந்த "வார்டில்" இருந்த நோயாளிகள் அனைவருமே நிஷ்களங்கமாய் நித்திரையிலாழ்ந்திருந்தனர். வழக்கமாக வியாதியின் கொடுமையினுல் கூக்குரலிடும் இரண்டொரு நோயாளிகளும் கூட உறங்கி விட்டனர். நர்ஸ் ரேவதியும்கூட நோயாளிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டித் மருந்துகளைக் கொடுத்துவிட்டு, மின்சார விளக்குகளையும் அணைத்து விட்டு, ஓரிடத்திலமர்ந்து ஏதோ ஓர் புத்தகத்தைப் படிக்கலானுள். ஊரே உறங்கும் அச்சமயத்

நூல் நிலையத்தின் அவசியம்

உலகம் நிலைபெறுவது செல்வப்பெருக்கினாலன்று; அது மேன்மை வாய்ந்த எண்ணங்களாலும், நோக்கங்களாலுமே நிலைபெறுகின்றது. உயர்ந்த எண்ணங்களையும், நோக்கங்களையும் பொது மக்களுக்கு ஊட்டுவது புத்தகாலயம் அல்லது நூல்நிலையம். அத்தகைய நூல்நிலையம் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஒவ்வொரு ஊரிலும், ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் அவசியம் இருக்கவேண்டும். நூல்நிலையத்தால் நமக்கு அறிவு நன்கு விருத்தியடையும். நமக்கு விளங்காத அரும்பதங்களையும், சொற்றொடர்களையும் எளிதிலே கண்டு, அகராதிகளின உதவியால் அறியலாம். அங்கே விஞ்ஞான நூல்களையும் காணலாம். இயற்கையின் அற்புதங்களையும் மனிதனின் அறிவுத் திறத்தினால் அமைந்த புதுமைகளையும் அறியலாம். இன்றைய உலகம் விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்கின்றது. விஞ்ஞானம் இன்றி உலகில்லை. மக்கள் வாழ்க்கையை வளம் பெறச் செய்தற்கு விஞ்ஞானமே சிறந்த சாதனம். சரித நூல்கள் இறந்த கால நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எந்நிலையில் விளங்கினார்கள். பண்டைக் காலத்தில் நம் நாடும், மற்ற அயல் நாடுகளும எப்படியிருந்தன என்று நமக்கு சரித நூல்கள் தெற்றென விளக்குகின்றன. மத நூல்களையும், மேனாட்டுக் கீழ் நாட்டுக் கலை நூல்களையும் நூல்நிலையத்தில் காணலாம். மதப்பற்றுடையவர்கள் நூல்களைப் படித்து, அதில் கூறியுள்ள வேத வாக்கின்படி நடப்பார்கள். மேல் நாடுகளில் கலையின் நுகர்ச்சி அதிகமாயிருக்கிறதா? இல்லையா? என்பதையும் அவர்கள் கலையை எம்முறையில் நடத்துகிறார்கள் என்பதையும் விளக்கும் காவியங்களும், நாடகங்களும் கதைக் கொத்துகளும் நம் உணர்வைப் பெருக்கி உள்ளத்திற்கு இன்பமளிக்கின்றன. இத்தகைய எண்ணிறந்த நூல்கள் நூல்நிலையத்தில் இருக்கின்றன.

மக்களுக்கு கல்வி கண் போன்றது. கல்வியில் எல்லையும் பரப்பும் வரவரப் பெருகி வருகின்றன. கல்வியே கண், கல்வியே பொருள், கல்வியே இன்பம், சுருங்கக்கூறின எல்லா நன்மைக்கும் கல்வியே காரணம். இத்தகைய கல்வியை ஆண், பெண் இருபாலரும் கட்டாயம கற்றே ஆகவேண்டும். வருடந்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான நூல்கள் வெளிவருகின்றன. பழங்காலந்தொட்டு நாளிது வரையுள்ள ஆயிரம் ஆயிரம் அறிஞர்கள் பற்பல மொழிகளில் எழுதி வைத்துள்ள கருத்துக்கள், கற்பனைகள், சிந்தனைகள நூல்கள் நமக்கு உதவுகின்றன. அறிவினால் ஆராய்ந்த் கற்றற் கரிய பொருள்கள் அளவின்றிப் பரந்து கிடக்கின்றன. நூல்கள் மலிந்து பெருகிக் கிடக்கின்றன.

> "கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள் சில;
> மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல;—தெரிந்து
> ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே, நீர் ஒழியப்
> பால் உண் குருகின் தெரிந்து"—நாலடியார்.

" கல்வியின் எல்லையின் அளவு பெருகிவருகின்றது. அதை கற்பவர்களுடைய நாட்களோ மிகக் குறைவு என்று நன்றாக விளங்குகின்றது.

அறிவுத்தெய்வத்தின் கோயில் புத்தகாலயம் அல்லது நூல்நிலையம். பள்ளிக்கூடம்போன்றே நூல் நிலையமும நமக்கு இன்றியமையாத ஒன்று. நல்ல முறையில் நூல் நிலையத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் மக்களிடம் நாட்டுப்பற்று, நாகரிகம், ஒற்றுமை யுணர்ச்சி முதலியவை ஏற்படும். அதனால் அவர்கள கிணற்றுத் தவளையைப்போல் இராமல் உலக விஷயங்களை அறிந்து வாழ்க்கைப் படகை நன்முறையில் செலுத்துவார்கள். நாட்டு மக்களை அறியாமை இருள்போலச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. ஆழ்ந்து அகன்ற இவ்வறியாமையைப் போக்க அரசாங்கத்தாரும், அறிஞர்களும ஒன்றுகூடி முயல்வது அவசியம். இம்முயற்சியில் நாம் மேற் கொள்ளவேண்டியது நூல்நிலையங்களை அங்கங்கே நிறுவுவதேயாகும். சென்னை இராஜ்யத்தில் நூல் நிலையச் சட்டம் ஒன்று நிறைவேறறப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் நூல் நிலையங்களைப் பல இடங்களில் நிறுவ, நல்ல முயற்சி எடுத்து வருகிறார்கள்.

வாசக சாலைக்குச் செல்வதால், வாசக சாலைக்கு வரும் பலருடைய நட்பும் கிடைக்கும். பணச்செலவில்லாமலே பத்திரிகைகளைப் படித்துப் பயன் அடையலாம். ஆதலின் நாம் "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்" என்ற முதுமொழிப் படி ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம நூல் நிலையததிற்கும், வாசக சாலைக்கும சென்று நல்ல புத்தகம் வாசிக்கும பழக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அறிவு பெருகி வளர்வதற்கு இதனினும் சிறந்த கருவி வேறொன்றும் இந்த உலகத்தில் இல்லை!

பெ. செல்வராணி, 5ம் படிவம் 'அ' பிரிவு.

படித்து முடியுங்கள்

1. உயிர்விடும்பொழுது எழுதுவது உயில்
 ஆனந்த நடனம் புரிவது ... ...
 இன்னிசை எழுப்புவது ... ...
 வேகமாய்ச் செல்வது ... ...

2. மானத்தைக் காப்பது உடை
 பணடங்கள் விற்பது ... .
 பாம்பைக் கண்டு அஞ்சுவது ... ...
 பலகாரங்களில் முதலிடம் பெறுவது ... ...

3. மலரில் இருப்பது மணம்
 நல்வாழ்வுக்கு வேண்டுவது ... ...
 பண்பின் மறுபெயர் ... ...
 உயிரற்ற உடலின் பெயர் ... ...

4. பணத்தின் வேறு பெயர் காசு
 சூதாட்டத்தில் கொடியது ... ...
 போலீஸார் பிடிப்பது ... ...
 யாவரிடத்தும் அன்பாகப் ...?... ...

விடை:—1. மயில், குயில், ரயில். 2. கடை, படை, வடை. 3. பணம் குணம, பிணம். 4. ரேசு, கேசு, பேசு.

பெ. செல்வராணி, 5-ம், படிவம் 'அ' பிரிவு.

எனது காதை (நூல்)

பகலவன் பகலெல்லாம் பணியாற்றி அதிக அலுப்புற்று மலைவாயிலில் அடைந்து கொண்டிருந்தான். முதல் படிவத்து ஒரு மாணவி அடித்த எங்கள் பள்ளியின் மணியோசை அன்று பள்ளி நேரம முடிந்து வீடுசெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எங்களுக்கு நினைவுபடுத்தியது. நான் இடது கையில் புத்த கத்தையும், வலது கையில் உணவுப் பாத்திரத்தையும், மனதில் சில எண்ணங் களையும், சுமந்து கொண்டு நடந்தேன். என் கால்கள் என்னையறியாமலேயே 'புதுக் கட்டிடம்' என்று அழைக்கப்படும் அந்த 'போதனுமுறை பயிற்சி சாலை'யை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் பாதையில் மனித சஞ்சாரம் ஓய்ந்திருந் தது. சாலையின் இருமருங்கிலும் உள்ள மரங்களில் ஆங்காங்கு புள்ளினங்கள் சிற கடித்து கொஞ்சிக் குலாவிக் கொண்டிருந்தன. நான் நடந்துக் கொண்டிருந் தேன். வழியில் உலர்ந்த இலைகள் 'மடமட' வென்று ஒடிந்து நொறுங்கும் சப்தம் தான் என சிந்தனையைச் சிறை செய்தது.

சிறிது தூரத்தில் ஒரு இளநங்கை எக்காரணத்தை முன்னிட்டோ விரை வாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள். நான் உற்று நோக்கினேன். ஆனால் அவளை யல்ல, அவளுடைய கைப்பொருளைத்தான். அதுதான அவள் கையிலிருந்து அவளை அறியாமலேயே விழுந்த ஒரு காகிதப் பொட்டலம். அவசரத்தில் கைநழுவ விட்ட அந்தப் பொருளை அவளிடம் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு

ஆம், அதனால் தான் ஒன்றுமறியாக் குழந்தை ரவியின் உயிர் இம்மண்ணுலகை விட்டுச்சென்று கொண்டிருக்கிறது. ஆ! இதென்ன! வைத்தியரும் உணவினால் தான் ஏதேனும் தவறு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமென கூறுகிறாரே!

அவள் கதறினாள். என்ன பயன்?

அவள் உள்ளம் உடைந்தது. அவளுக்குத் தன் எதிர்கால வாழ்க்கை வறண்ட பாலைவனமாக இருண்டு காணப்பட்டது. அதிலே சோலையென்னும் அமைதியையும் இன்பத்தையும் காண விழைந்தது மனம். அமைதியை நாடிய அவள் தன் கணவன் சொற்படி நர்ஸ் தொழிலை மேற்கொண்டாள்.

எனவே செயின்ட் ஜான் ஆம்புலன்ஸ் சங்கத்தில் சேர்ந்தாள். முதலுதவி பயிற்சி அளித்தல், மருத்துவப் பணிப்பெண்களைப் (நர்ஸ்) பயிற்றல், சுகாதார ஆரோக்கிய விதிகளை மக்களிடையே பரப்புதல், முதலுதவிக்கேற்ற சாதனங்களை இலவசமாக அளித்தல், முதலுதவி தளம் அமைத்தல், ஜாதி மத இன வேறுபாடின்றிப் போர், அமைதி காலங்களில் நோயுற்றோர்க்கும், காயம் பட்டோர்க்கும் உதவி புரிதல் முதலிய இச்சங்கத்தின் குறிக்கோளாகும். இத்துறையில் நுழைந்து பயிற்சி பெற்ற ரேவதி அதில் மிக்க திறமையுடையவளானாள். அவள் விரும்பியபடியே இத்தொழிலில் இன்பமும் அமைதியும் கிட்டியது.

உடல் மனம் ஆகிய இவற்றின் உறுதியைப் போற்றி வளர்க்கும் சஞ்சீவி தொழிலில் ஈடுபடுவதாகும் தொழிலின் வகைகள் பல. அவற்றில் அவரவர்கள் காட்டும் ஊக்கமும் வெவ்வேறு, இவையெல்லாம் அவரவர்கள மன நிலையைப் பொறுத்தனவாம். எனினும நாம் மேற்கொள்ளும் தொழில் பிறர்க்குப்பயன் தரத்தக்க, உயரிய குறிக்கோளைக் கொண்டதாகவே இருக்கவேண்டும். நமது ஆற்றலை நல்வழியில் பயன் படுத்தி நம்மையும், பிறரையும் வாழ்விப்பதே மனிதப் பிறப்பின் சிறப்பாம். "எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவேயல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே" என்ற தாயுமானவரது பொன் மொழியைக் கடைபிடித்து நடப்போமாக.

தியாகம் என்பதன் பொருள் இப்போது எனக்கு மிக நன்றாக விளங்கிற்று. அதாவது பிறரது வாழ்வை வளமாக்க, தனக்குக் கேடுற்ற போதும தன்னலமின்றி உதவி செய்வது முதல், உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய இவையும் கொடுக்க முன் வருவதே.

இப்போது கூறுங்கள்! பொது நலத் தொண்டிற்காக உலகையே துறந்த நம் கதாநாயகி செய்தது அளப்பருந் தியாகந்தானே?!

N. சரளா, 5ம் பாரம், 'அ' பிரிவு.

பல்லாண்டு பாடுகிறோம்

விலங்கினின்று வந்தோம், கடவுளாகப் போகிறோம். போகும் வழியிலே மனிதனாக இருக்கிறோம். அவனைக் கடவுளாக்கும் சக்தியே! பார்புகழ் பகுத்தறிவே! உன்னைப் பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்துகிறோம்! நீ எத்தனை விந்தைகளைச் செய்கின்றாய், அப்பப்பா! எண்ண முடியாதவை! எழுத முடியாதவை! சொல்ல வேண்டுமென்றால் நந்தமிழிலே வார்த்தையில்லை!

விலங்குடன் விலங்காக வாழ்ந்தான் மனிதன். உடையில்லை அரையிலே! உள்ளத்திலே வளர்ச்சியில்லை. விலங்கைப் போலவே உண்டு உறங்கினான். பச்சை மாமிசம் அப்படியே விழுங்கினான். கல்லைப் பயன்படுத்தச் செய்த பகுத்தறிவே! அந்தச் சிறுவிதை, சிறு மீன் சினையினும் நுண்ணிய விதை, இன்று பெரியதோர்

மரமாகப் பரிமளிப்பதைப் பார். கல்லைச் கூர்மையாக்கியவன் காலத்தை, தூரத்தை வென்று விட்டான்.

வெறியனை வணங்கினன். வெறியாட்டம் ஆடினன். நரபலியாம், நாயகன் கேட்பானும். அளித்தவன் ஆயுள் நீடிக்குமாம். சித்திகள் என்று பெயராம். அடைய முடியாத சக்திகளாம் நம்பினன். நம்பியவாறே நடந்தான். அன்றும் பகுத்தறிவே! நீ எவ்வளவு அழகாக நடனமாடினய். உழைக்காமல் உண்டு களிக்க நினைத்தவன் உன்னையல்லவா நன்ருகப் பயன்படுத்தினன். உன்னைக் கொண்டுத் தானே சிந்தித்தான். மனிதனை, சொந்த சகோதரனை, என்னும் ஏமாற்றிவர வழியென்ன என்று நினைத்தான். அந்த உலகம்! அது தான் மோட்சம்! இன்ப மயமான உலகம்! அதற்கு ஓர் தூதுவன்! எவ்வளவு அழகான கற்பனை? வாயு, வருணன், இந்திரன், சாத்தான் என்றெல்லாம்.

அது மட்டுமா? நாம் வாழும பூமிதான் பெரியது. அதைச் சூரியன் சுற்றுகிறதாம். உன் துணை கொண்டல்லவா இவ்வளவு அழகான உண்மை எழுந்தது. உழைக்காது உண்டு களிக்கும கூட்டமும் உன்னைப் பயன் படுத்தியது விந்தையே!

ஆனல் பகுத்தறிவே! நீ அன்று குடத்திலிட்ட விளக்கு; இன்றோ குன்றிலிட்ட விளக்கு. எங்கும் பட்டொளி வீசுகிருய். மூட நம்பிக்கைக் கதைகள் கால் பிடரியில் பட ஓடுகின்றன.

ஆண்டவன் எண்ணியிருந்தால் இறக்கையிருக்காதா என்றீர்களே! இதோ பார் பறவையெனப் பறந்து வரும் எம் பகுத்தறிவைப் பார்! நீந்த மீனைப்போல் முடிவில்லை என்ருயே! கடலிலும், விண்ணிலும் செல்லும் எம் பகுத்தறிவைப் பார்! வைசூரியாம், வெறி கொண்ட தேவியாம். வெறியாட்டம் ஆடுமாம். ஆட்டையும், கோழியையும அள்ளித் தின்னுமாம். வேப்பிலையைச் சுற்றிக் கொண்டு கூத்தாட வேண்டுமாம. ஆனல் இன்று மனிதன் நிமிர்ந்து கூறுகிருன். ஊசி கொண்டு ஓட்டுவேன் உங்கள் தெய்வத்தை என்கிருன்.

கிரஹணக் கதையைக் கேட்டதுண்டோ? பாம்புகள் இரண்டாம், பகலவனையும் மதியையும் விழுங்குமாம், மீண்டும கக்குமாம். பகுத்தறிவே! உன் துணையினல் மூன்று கிரகங்களும் ஒரே கோட்டில் வருவதுதான் காரணம் என்கிருன் மனிதன்.

குகையிலே வாழ்ந்த மனிதனைக் கோபுரம் கட்டத்தூண்டிய பகுத்தறிவே! கால் வடித்த மனிதனை குண்டு வீசச்செய்த பகுத்தறிவே! கால்வலிக்க நடந்தவனைக் ககனத்திலே பறக்க வைத்த பகுத்தறிவே! கொன்ருடி வந்தவனை உலகம் கொண்டாடும வகையில் வாழச் செய்த பகுத்தறிவே! பச்சையிலை ஆடை பட்டாடையாக மாறச்செய்த பகுத்தறிவே! புல்லரிசி உணவைப் பச்சரிசி உணவாக்கிய பகுத்தறிவே! உன்னைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துகிரோம! அழிவை நாடிச் செல்லாதே. ஆனல் ஆக்கத்தை நாடிச் செல் என்று வேண்டுகின்ரோம்.

சே. ராஜம்மாள், (5-ம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.)

மூவேந்தர் சிறப்பு

பொன்னியின் கரைவளர் பூபாலன்
சென்னியின் சிறப்பைச் செப்புங்கால்
மன்னிய மா மேரு மலையும்
பன்ன விழைந்தது என்ப.
பார்மிசை மிகுபுகழ் சேரன்
வீரம் யாதென வினவினல்
கரி யொருக்கத் தரியுதன கரம்
சரமுங் கொணடது போலாம்.
வீங்குநீர் வேலையதன் முத்தும்
வங்கம் செல்லும வணிகருமுடைப்
பாங்குடன் பாணர் போற்றும் பாண்டியன்
தங்கமெனச் சங்கம் உரைக்கும்.

ரா. மைதிலி, (நான்காம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு)

விரைவாக நடந்தேன். ஆனல் அவள் மறைந்துவிட்டாள். இந்தப் பொருளைக் குனிந்து எடுத்தேன், பிரித்துப்பார்த்தேன். அது ஒரு நூற்ற நூல்கட்டு. அந்த நூல்கட்டு சிறிது கலைந்து காணபபட்டது. அது தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட இன்னல் களுடன் போராடிக் களைப்புற்றதுபோல் என் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது.

“ஏன் பார்க்கிருய்” ? என்றது ஒரு குரல்.

சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். ஆள் அரவமே இல்லை.

“என்னைப்பார், நான்தான் பேசுகிறேன்,” என்றது அதே குரல். திடுக்கிட்டேன்; இருப்பினும் சமாளித்துக்கொண்டு, “என்ன! நூலே, நீயா பேசுகிருய்?” என்றேன்.

“ஆமாம், என் வாழ்வின் இன்னல்களைத் தெரிவித்து, ஆறுதல் பெற ஒருவரும் இல்லையே என்று ஏங்கினேன். நல்ல வேளையாக நீங்கள் கிடைத்தீர்கள்.”

“என்ன! உனக்குக்கூட வாழ்வில் இன்னலை அனுபவிக்கும் படலம் உண்டா? உன் வரலாறு யாது?”

“அன்புடன் கேட்பீர்களானல் சொல்வேன்.”

“சரிசொல், கேட்கிறேன்.”

(நூல் சொல்லத் தொடங்கியது).

நூல் :—“நான் பிறந்தது கரிசல் நாடு. என் அன்னையின் பெயர் பருத்திச் செடி. என் அன்னையை விவசாயி அருமை பெருமையுடன் போற்றிவளர்த்தான். அவள் செழித்து வளர்ந்தாள். என் அன்னை பருவம் அடைந்தாள், இன்பம் கண்டாள், என்னை ஈன்ருள், மகிழ்ச்சி அடைந்தாள், பஞ்சு என்று பெயரிட்டாள். என் தந்தைக்குச் சமமான விவசாயி கண்ணுங்கருத்துமாகக் காப்பாற்றினன். தந்தை உரம் இட்டு வளர்த்தான். தாய் உணவூட்டி வளர்த்தாள். காற்று தாலாட்டியது. வண்டினம் கீதம் பாடியது. என்னே இன்பம்! இந்தச்சுகம் என்றும் இருக்குமென எண்ணினேன். ஆனல் ஆனல்”..........

நான் :—ஆனல் என்ன ஆயிற்று?

நூல் :—“நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும் என்பதை மறந்திருந்தேன். நான் பழுத்துப் பக்குவமானவுடன் விவசாயி என்னை என் அன்னையிடமிருந்து பிரித்து விட்டான். மற்ருெருவனிடமும் விற்றுவிட்டான். இதிலிருந்துதான் என் கஷ்டம் ஆரம்பமாயிற்று. பிறகு எப்படியோ ஒரு கட்டிடத்தை, அதோ உனக்கு எதிரில் இருக்கிறதே அந்தக் கட்டிடத்தை அடைந்தேன்.

ஒரு பெண் என்னைச் சுத்தப்படுத்துகின்றேன் என்று என் உடலிலுள்ள சில பாகங்களைப் பிய்த்து எறிந்தாள். இது போதாதென்று திரிமணையில் என்னை வைத்து, அரைத்து, என் உடலைக் கசக்கி, என் உடன் பிறந்தோராகிய விதைகளை என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டாள். உடன் பிறந்தோரைப பிரிந்ததாலும், மணையில் அதிகமாக அரைப்பட்டதாலும் என் உடலும் உள்ளமும மிகமிக நொந்தது. அவளிடமிருந்து தப்பிப்போக சிலசமயம் சிதறிப்போனேன். அவள் அப்போதும் என்னை விடவில்லை. இது என்ன சனியன் என்று என்னைப் பழித்தாள். எடுத்து வைத்து மறுபடியும் அரைத்தாள். மனிதவர்க்கமே கொடுமையின் உருவம்தானே என்றுகூட எண்ணினேன. இதற்குப் பிறகு இரண்டுநாட்கள் கஷ்டமில்லாமல் இருந்தேன். மறுபடியும் என் கஷ்டம் தொடர்ந்தது. அதே பெண் என்னை வில்லால் அடித்துப புண்படுத்தினள். அணுஅணுவாகப் பிரித்துவிட்டாள். நான் நிலை

குலைந்து விட்டேன். ஆனால் சிறிது வெண்மை நிறமாக மாறினேன். குச்சியை உபயோகித்து எனக்கு வேறொரு நீண்ட உருவம் தந்தாள். பட்டை என்று பெயரிட்டாள். என்னுடன் இன்னும் அநேகப பட்டைகள் இருப்பதையும் கண்டேன். ஆனால் நாங்கள் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் திறமையை இழந்திருந்தோம். சில நாட்களுக்குப்பிறகு இந்தக் கொடுமைகள் போதாதென்று மறுபடியும் சித்திரவதை செய்து என்னை முறுக்கி மெல்லிய நூலாக நூற்றாள். நான் அவள் கொடுமைக்குப் பயந்து பிரிந்தோ அல்லது ஓடிப்போகும் சமயமோ என்னை இழுத்து வைத்து முடிச்சுப் போட்டாள். பிறகு கட்டாகக் கட்டினாள். இந்த மனிதவர்க்கம் சுயநலத்துக்காக இழைக்கும் துன்பம்தான் எவ்வளவு? சொல்லி முடியாது. இவ்வாறு அருமையாக வளர்ந்து, அன்னையைப் பிரிந்து, அந்நியனுக்கு விற்கப்பட்டு, பெண்ணிடம் அடிபட்டு, எலும்பு நுறுங்கி, உடன்பிறந்தோரைப் பிரிந்து, வேறு உருவத்தையும் பெயரையும் பெற்று, அணுஅணுவாக உடலும் உள்ளமும் கஷ்டப்பட்டு, கட்டுண்டு இந்த நிலையில் இப்போது இருக்கிறேன்.

இப்பொழுதும் அவள் என்னைச் சும்மாவிடவில்லை. தறியில் வைத்துத் துணியாக நெய்யப் போகிறாளாம். அதனால் எங்கேயோ என்னை எடுத்துக் கொண்டு போகிறாள். வருங்கால கஷ்டங்களை அனுபவிக்க மனமில்லாமல், என் துன்பத்திற்கு முற்றுபுள்ளி வைத்துக்கொள்வதற்கு நான் மெதுவாக அவளிடமிருந்து நழுவி விட்டேன். நல்ல வேளையாக அவளும் என்னைப்பார்க்கவில்லை " என்றது.

அதன் வரலாற்றைக் கேட்டு உள்ளம் உருகினேன். இன்னது சொல்வது என்று தெரியாமல் வாளாவிருந்தேன்.

நூல் :—என் கஷ்டத்திற்கு முடிவு காலம் உண்டா?

நான் :—உன் கஷ்டத்திற்கு முடிவு காலம் வந்துவிட்டது. மிகக்கடுமையான கஷ்டங்களையெல்லாம் முன்னமேயே அனுபவித்துவிட்டாய். இனி நீ செய்யப்போவது ஒரு பெரிய தியாகம். பாரதமக்களின் மானத்தையும உடலையும் அல்லவா காப்பாற்றப்போகிறாய்?

நூல் :—என்றால் தியாகம் செய்ய முடியுமானால் என்னைத் தயவுசெய்து அந்தப் பெண்ணிடம் சேர்த்துவிடு. என் உயிரைக் கொடுத்தேனும் மற்றொருவருக்கு நன்மை செய்வேன்.

பிறகு நான் அந்தப் பெண்ணிடம் அந்த நூலைச் சேர்த்துவிட்டேன். அது வணக்கம் கூறியது. அவள் நன்றி கூறினாள். துணியாக நெய்யப்பட்ட பிறகு 'துண்டு' என்று பெயர்பெற்று அது விற்பனைக்கு வந்தது. அப்போது நானும் அங்கு இருந்தேன். அது என்னைப் பார்த்து புன்னகை பூத்தது. ஓர் ஏழை விவசாயி அதை வாங்கி மகிழ்ச்சியோடு அணிந்து கொண்டான். "பாரத ஏழை மகனின் உடலுக்குப் பணிசெய்து கிடப்பதே என்கடன். அவன் என் காப்பாளன், எத்தனைத் துன்பம் வரினும் ஏற்றுக் கொள்வேன். என் உயிரையும் தியாகம் செய்யச் சிறிதும் தயங்கமாட்டேன்" என்று ஆனந்தத்தோடு என்னிடம் உரைப்பதுபோல் இருந்தது அது காற்றில் படபடவென்று அடித்து ஆனந்தக் கூத்தாடிய அந்தக்காட்சி. மறுபடியும் விவசாயி அதற்கு அபயம் அளிப்பது போல் நன்றாக இழுத்திபோர்த்திக் கொண்டான். அதுவும் அவன் உடலை ஸ்பரிசித்து உடலோடு ஒட்டிக்கொண்டது.

ஆனால் அந்தத் துணியின் ஒருமுனை மாத்திரம் எனக்குப் பிரிவு உபசாரமும் வணக்கமும் தெரிவித்துக் கொள்வதுபோல் சில விநாடிகள் உயர ஓங்கிப் பறந்தது. நான அதற்கு வாழ்த்துக் கூறினேன். விவசாயி துணிசகிதம் நடந்தான். நான் கண் கொட்டாமல் துணியின பெருந்தன்மையையும் தியாகத்தையும் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த விவசாயியும் 'கிராமத்துச் சிந்துப் பாட்டைப்' பாடிக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் கீதத்தின் நாதம் காற்றலைகளில் நீந்திப் பரவியது.

பொ. ஜெயலக்ஷ்மி, ஐந்தாம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.

ஷேக்ஸ்பியர்

தலைசிறந்த தமிழ் நாட்டில் அநேக புலவர்கள் வாழ்ந்து தமிழ்த்தாயின் பெருமையை நிலை நாட்டியுள்ளனர். அதுபோல மேனாட்டிலும் பல கவிகள் தங்கள் புகழ் நிலவி மறைந்துள்ளனர். அவருள் ஆங்கிலேயர் யாவராலும் கொண்டாடும் மகா கவியாகிய ஷேக்ஸ்பியரும் ஒருவர். இவர் ஆங்கிலேய மொழிக்கே ஒரு பெருஞ் சிறப்பை உண்டாக்கினார். மேல் நாட்டார் அனைவரும் ஷேக்ஸ்பியர் நூலைத் தத்தம பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். ஷேக்ஸ்பியரைப் போற்றாத நாடு ஐரோப்பாவிலேயே இல்லை எனலாம்.

ஆங்கிலேயர் அடைந்த பெருமையானது அவர்கள் கடல் கடந்து நாடுகளைப் பிடித்து ஆளுவதால் அன்று; அவர்கள் பெரிய வியாபாரிகளாய்ப் பொருள் திரட்டுவதாலும் அன்று; இன்று வந்துசேரும செல்வம், வந்தது போலவே நாளை அகன்றும் போய்விடலாம். இன்று ஆங்கிலேயர்களின் ஆளுகையில் உள்ள நாடுகள் நாளை மற்றொருவர் ஆட்சிக்கும் உட்படலாம. மாந்தர் உள்ள அளவும அழியாத நாடக நூல்களை இயற்றி வைத்த ஷேக்ஸ்பியரால்தான் இங்கிலாந்து பெருமையெல்லாம பெற்றது என்று அறிஞர் பலர் கூறுகின்றனர்.

ஷேக்ஸ்பியரின் முன்னோர்கள் 'வார்விக்ஷியர்' என்னும் ஊரில் வாழ்ந்து வந்த ஏழைக் குடியானவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஷேக்ஸ்பியரின் தகப்பனார் பெயர் ஜான் ஷேக்ஸ்பியர். அவர் தமது முன்னோர் இருந்த கிராமத்திற்கு அருகிலுள்ள 'ஸ்டிராட்போர்ட்' என்னுமிடத்திற்கு வந்து குடியேறினார். ஸ்டிராட்போர்ட்டுக்கு வந்தவர் சிறிய கடையொன்றை வைத்து தோல், கமபளி, தானியங்கள் முதலிய வற்றை விற்பனை செய்து வந்தார். சிறிது சிறிதாகச் செல்வம் பெருகலாயிற்று.

முன்பு ஏழைக் குடியானவன் என்று கருதிய அவ்வூரார், பிறகு ஜான் ஷேக்ஸ்பியரை மிகவும் மதிக்கலாயினர். நாளுக்கு நாள் ஜானின் வருமானமும், ஜனங்களின் மதிப்பும் வளர்ந்தன. கடவுள் அருளால் புத்திரப் பேறும உண்டா யிற்று. சிலகாலம சென்றபின் உலகம் போற்றும் உத்தமப் பெரும் புலவராகிய வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர், தகப்பனாரும், தாயாரும மனம மகிழப் பிறந்தார். காலம் தேயத் தேய ஷேக்ஸ்பியரும் வளர்ந்து பள்ளிக்குச் செல்லலானார். சிறுவரும் சிறிது காலம் கருத்துடன் பாடங்களைப் படித்துவந்தார். பின் அவ்வூரிற்கு வரும் நாடகங் களைத் தவறாமல் பார்த்து வரத் தலைப்பட்டார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவர் மனம் நாடகத்தின் வசமாயிற்று. பின்னாளில் ஷேக்ஸ்பியர் சிறந்த நாடக ஆசிரியரானதற்குச் சிறு வயதில் அவருக்கு ஏற்பட்ட நாடகப்பற்றே காரணமாகும். அவருக்கு வயது முதிர முதிர வறுமையும் பெருகி யது. வக்கீல் காரியாலயத்திலும், வைத்தியசாலையிலும அவர் சிறிது காலம் வேலை செய்து வந்தார். குடும்பம் பெருகிற்று. அதற்கேற்ற வருமானம கிடைக்கவில்லை. வறுமையின் கோலத்தினால் லண்டன் நகரில் குடியேறினார். சில வருட துன்பத் திற்குப்பின் நாடகம் எழுதியும், நடித்தும் சிறிது பொருள் சம்பாதித்தார். சிறுகச் சிறுக அவர் பெயரும் புகழும் பரவலாயிற்று. சிறிது காலத்திற்குப்பின் அவர் பல பாக்களையும நாடகங்களையும் இயற்றினார்.

அக்காலத்தில்ஆட்சி செலுத்திவந்த எலிசபெத்து மகாராணியாரும் அவருடைய திறமையை அறிந்து போற்றினார். பினனர் வறுமையென்பதேது ! தம்மை அரசாங்கத்தில் கௌரவமுள்ள மனிதராகவும் செய்து கொண்டார். ஷேக்ஸ்பியர் எல்லாவிதமான நலன்களையும் பெற்று வாழ்வது கண்டு கடவுளுக்குப் பொறுக்கவில்லை போலும். அவருடைய மூத்த குமாரத்தியின்மீது அளவுகடந்த அன்பு கொண்டிருந்தார். அவளோ இவரைத் துக்கத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு மீளா

தூக்கத்தை எய்தினுள். பிறகு சில ஆண்டுகள் சென்று ஷேக்ஸ்பியர் நோய்வாய்ப் பட்டார். தாம் இனி உயிர் வாழ முடியாதென நினைத்து உயில் ஒன்றை எழுதி வைத்தார். அந்த உயிலில் தமது சொத்தில் பெரும் பாகத்தைத் தமது மூத்த பெண்ணின் சந்ததியாருக்கே வைத்தார் என்ருல் அப்பெண்ணின்மேல் ஷேக்ஸ் பியருக்கு இருந்த அபிமானம் எவ்வளவு என்பது எளிதில் விளங்குகிறதன்ரோ ? நோய்வாய்ப்பட்ட அதே வருடம் சிறந்த கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியர் பூதவுடலை விட்டுப் புகழுடம்பு பெற்று விண்ணேகினுர்.

அவர் உடலைத் தக்க மரியாதைகளுடன் புதைத்த மக்கள் ஞாபகச்சின்னமாக அவர் உருவச் சிலையொன்றையும் அவர் உடல் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் அமைத்த னர். இங்கிலாந்து செல்பவர் ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த ஊரையும், அவர் அடக்கமான இடத்தையும் பாராமல் திரும்பார்.

இந்தியர் காசி யாத்திரை செல்வதுபோல், மேனுட்டார், அப்பெரியார் ஊருக்கு இன்றளவும் போய் வருகின்றனர்.

பா. சரோஜா (ஆரும் படிவம் 'அ' பிரிவு)

வி, சரோஜா, ஐந்தாம் படிவம்
'மாணவர் மன்ற' வள்ளலார் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற மாணவி.

டி. கே. அம்ச தமயந்தி, நான்காம் படிவம்
'மாணவர் மன்ற' ஓவியப் போட்டியில் மூதல் பரிசு பெற்ற மாணவி.

தமிழ் மொழியின் பெருமையும், தமிழ் நாட்டின் பெருமையும்

"அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு"

உலகிலுள்ள மக்கள் தங்கள் உள்ளக் கருத்தை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவித்துக்கொள்ள ஒலிகளை உபயோகித்தார்கள். இவ்வொலிகளே பின்னர் 'மொழி' என்னும் பெயர் பெற்றன. அவ்வொலி முதன் முதலில் ஒலிவடிவிலேயே யிருந்து பிறகு மக்களின் அறிவாற்றலினால் வரிவடிவைப் பெற்றது. ஒரு தாய் தான் பெற்ற மகவை எம் மொழியில் தாலாட்டிப் பாலூட்டிச் சீராட்டினாளோ, அம் மொழியே அக் குழவிக்குத் 'தாய்மொழி'யாம். பல்லாயிர ஆண்டுகளாக நம் இந்தியாவில் வடக்கே திருவேங்கட மலை முதற்கொண்டு, தெற்கே கன்னியாகுமரி முனை வரையில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் தமிழ் எனும் தனிப் பெரும மொழியைப் பேசியும், போற்றியும் வந்திருக்கின்றார்கள். ஆகையினால் அவ்வெல்லைக்கு உட்பட்ட நாமும் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழி என்று கூறிக் கொள்ளுவதற்கு உரிமை உடையவராவோம். ஆதலின் தமிழினத்தவராகிய நாம் நமக்குத் தாய் மொழியாயமைந்த தமிழ் மொழியின் சீரையும், சிறப்பையும், பேரையும் புகழையும் இனிமையையும் இன்பத்தையும் எடுத்துப் பேசுவது சாலப் பொருத்தமானது.

"தமிழ் தமிழ் என்றபோதே தண்ணமுதூறும் வாயில்,
தமிழுரை நினைத்தபோதே சாந்த முண்டாகும் வாழ்வில்
தமிழர சுற்றபோதேச மரசந் தழைப்பதாமே"

என்ற 'கவி யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்' இயற்றிய 'பா'விலிருந்து 'தமிழ்' என்பதற்கு இனிமை என்று பொருள் என்பது வெள்ளிடைமலை. 'தமிழ மாருதம்' என்று சேக்கிழாரும், 'தமிழ்தழீயஇய சாயலவர்' என்று திருத்தக்க தேவரும் வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்கும் தாமரை' என்று கம்பரும் கூறியுள்ளவை தமிழ் மொழியின் பெருமையே அன்றோ?

"யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்!"

என்ற அமரகவி பாரதியாரின் வாக்கு பொய்யல்லவே!

தமிழ்மொழி பேசுவதற்கு இனிமையானது; எளிமை பொருந்தியது; பொருட் செறிவு மிகுதியும் கொண்டது; இலக்கண வரம்பைப் பெற்றது. பழங் காலப் புலவர்கள் இதனைத் தனித்துக் கூறாமல் செந்தமிழ், பைந்தமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், கன்னித்தமிழ் எனப் பலவாறாக அடைமொழி கொடுத்தே அழைப் பாராயினர்.

மொழிகள் மக்களால் ஆர்வத்தோடு போற்றி வளர்க்கப்படுவதால் வாழ்ந் தும், ஆர்வக் குறைவாலோ, அரசியல் வேற்றுமையாலோ போற்றப்படாமல் தாழ்ந் தும் நிலைமாறுதல் இயல்பு; ஆனால் தமிழ்மொழி மூவேந்தர்கள், வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுப் பேரசர்களால் போற்றப்பட்டு உயர்நிலையில் இருந்தது. பின்பு, அந்நியர் படையெடுப்பால் ஆட்சி மாறுதலால் சீர் குன்றியது. விண்ணுலகத்தை யும் தன் புகழால் அளவிட்டது. ஆகவே அது மற்ற உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அளவிட்டுக் கூறும்படியான சொல்வளம் பொருந்திய மொழியாகும். ஆகவேதான்,

"வானம் அளந்ததனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே!"

என்று பல படப் புகழ்ந்துள்ளனர் ஆன்றோர்.

ஒரு சமயம் கைலயங்கிரியில் பரமசிவனுக்கும், பார்வதிக்கும் திருமணம் நடந்தபோது, தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் அனைவரும் திரளாக அத் திருமணத்தைப் பார்க்க அங்கு வந்துவிட்டார்கள். இதனால் பூமி நிலை குலைந்து வடதிசை தாழ்ந்து, தென் திசை உயர்ந்து தடுமாற்றம் உண்டாகிவிட்டது. பூமியைப பழைய சமநிலைக்குக் கொண்டுவரும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அகத்தியரை அழைத்து, "முனிவரே! நீர் பொதிகை மலைக்குச் செல்வீராக! அப்போதுதான் பூமி சமநிலை அடையும்! என் திருமணம் தடங்கலின்றி நடக்கும்" என்று அருளினர்.

அகத்தியர் அதற்கு அசைத்து புறப்படும்போது, "ஐயனே! தங்களுடைய திருமண வைபவத்தைப் பாராமல் போகிறேன்! அதற்கு ஈடாக என்ன பரிசு தரப் போகிறீர்கள்!" என்று கேட்டார். "இதோ தமிழையே தருகிறேன்! வேறெதிலும் காணுத ஆனந்தத்தைத் தமிழில் காண்பீர்!" என்ருர் சிவபெருமான்.

அகத்தியர் பொதிகை மலையை நோக்கிச் சென்றபோது விந்தியமலை கர்வம் கொண்டு உயர்ந்து நின்று வழிமறித்தது. அகத்தியர் அதன் மேலேறி நின்று ஒரு முறை அழுத்தியதும் மலையே அமுங்கிவிட்டது. அகத்தியர் பொதிகை மலையைக் கண்டு, அதன் மேலேறி, அமர்ந்து தவத்திலும் தமிழாராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார் என்பது புராண வரலாறு.

இவ்வாறு கடவுளால் போற்றப்பட்ட, சிறப்புப் பொருந்திய செந்தமிழே கடவுளால் தமிழ்ப் பெரு முனிவரான அகத்தியரிடமே ஒப்புவிக்கப்பட்டதென்ருல் தமிழ் மொழியின் பெருமையை என்னென்று இயம்புவது! இம்மொழி எழுத்து நுட்பமும், சொற்பெருக்கமும், பொருள் பொலிவும், யாப்பமைதியும், அணி அழகும், ஒலி இனிமையும், தெய்வத் தன்மையும் அமைந்தது என்பது ஆழ்ந்து, அறிந்த பேரறிஞர் துணிபு.

ஒழுக்கம் என்னும் நன்னடக்கையைப் போதிக்கும் தனிப் பெருமாண்பு வாய்ந்தது நம் தமிழ் மொழியே என்பது மிகையாகாது. G. U. போப்புப் பெரியார், "எந்நாட்டாரினும் தென்னிந்தியர் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்து முன்னணியில் நிற்றற்குக் காரணம் அற நூல்களான நாலடி நானூறும், திருக்குறளுமே" என்று கூறினர். இவ்விரண்டு நூலும் தமிழ் மொழியில் அமைந்து, இம்மொழியைப் பெருமையுறச் செய்கின்றன. இதனாலன்றோ பாரதியாரும்,

"வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு-நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்ரோர்
மணி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு"

என்று பாடியுள்ளார். கடவுள் பக்தியை உணர்த்தும் தேவார, திருவாசக, நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்களும் இம் மொழியில் அமைந்திருப்பது இதன் பெருமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இம்மொழிப் பாட்டுகள கடவுள பக்தியை ஊட்டி எப்படிப் பட்ட கருங்கல்லான நெஞ்சையும் கரைந்துருகச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. இத் தகைய மாண்பு தமிழ் மொழியைத்தவிர, வேறு எந்த மொழிக்குமில்லை என்று துணிந்து கூறலாம்.

இத்தகைய மாண்புமிக்க தமிழ் மொழியை இந்திய மக்கள் நன்கு கவனித்துக் கற்பதில்லை. அந்நிய மொழியான ஆங்கிலம், ஹிந்தி மற்றும் ஏனைய மொழிகளின் மீது தங்கள் கருத்தை அதிகமாகச் செலுத்தித் தங்கள் தாயமொழியை அறவே வெறுத்துவிடுகின்ருர்கள். அந்தோ! தாய்மொழியைப் புறக்கணிப்பது தம் சொந்தத் தாயைப் போற்ருது கொலை செய்வதற்குச் சமம் என்பதைச் சிந்தித்துப்

பார்ப்பார்களாயின், அவர்கள் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். நாம் நம் இனத்தவரைக் கண்டு பேச நேர்ந்தாலும், அவர்கட்கு விஷயங்களை எழுதித் தெரிவிக்கச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தாலும் நம் தாய்மொழியான தமிழ் மொழியிலேயே பேசியும், எழுதியும் தெரிவிக்கவேண்டும்.

இம்மொழி நாட்டுப் பற்றையும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியையும், வீர எழுச்சியையும் அளிக்கும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. இது தேசப்பற்றை உண்டுபண்ணும் என்பதற்கும்,

"செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுதுகாதினிலே ;—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே"

என்று கூறிய பாரதியாரின் வீர மொழியே சான்றாகும்.

'செந்தமிழ் நாடு' என்று கூறியவுடன் காதில் இன்பமாகிய தேன்வந்து பாய்கின்றது. எங்கள் தந்தையர் நாடு என்று கூறியவுடனே ஒரு சக்தி பிறக்கின்றது. உலக மகாகவியாகிய வள்ளுவரும், மனத்தைக் கவரும் சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகளும் பிறந்த நாடு நம் தமிழ்நாடே! சிங்களம், புட்பகம், சாவகம் முதலிய தீவுகளை வென்று, அங்கெல்லாம் தங்களுடைய புலிக்கொடியும், மீன்கொடியும் பறக்குமாறு செய்த வீரத்தமிழ் மக்களின் தாய்நாடு தமிழ்நாடே! ஆகாயத்தை அளாவிய இமயத்தை இடிக்கும் ஆற்றலும், கலிங்க நாட்டை வென்ற வீரமும், தீரமும் வாய்ந்த மன்னர்கள் ஆண்டநாடு தமிழ்நாடே! சீனா, எகிப்து, கிரீஸ்போன்ற கடல் கடந்த நாடுகட்கெல்லாம் சென்று வாணிகம் செய்து, தங்கள் கலை, போர்த் திறமைகளையும் பரப்பிய தமிழ் மக்கள் வாழும் நாடு தமிழ் நாடே என்று செந்தமிழ் நாட்டின் சீரையும், சிறப்பையும் பற்றிக் கூறியுள்ளார் பாரதியார்.

இப்படிப்பட்ட சிறப்பினை உடைய மதுரமாகிய இன்பத்தேனைப்போன்ற பல தமிழ் நூல்களையும், உரைகளையும் படித்து, மேன்மேலும் அறிவைப் பெருக்கிப் பாரத நாடான தமிழ் நாட்டையும் பேணி, இன்புறுவோமாக!

வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர்—வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு

வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!! வந்தே மாதரம்!!!

ந. அ. மைதிலி, 4-ம் படிவம் 'அ' பிரிவு

எஸ். மீரா, மூன்றாது படிவம்
மாணவர் மன்ற திரு. வி. க. பாடல்
போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற
மாணவி.

வி. வசந்தகுமாரி, நான்காம் வகுப்பு
மாணவர் மன்ற ஓவியப் போட்டியில்
முதல் பரிசு பெற்ற மாணவி

सुभाषितानि

गुरावतुष्टेऽतुष्टाः स्युः सर्वे देवाः द्विजोत्तमाः ।
तुष्टे तुष्टाः यतस्तस्मात् सर्वदेवमयो गुरुः ॥

आचार्यनिन्दाश्रवणं तद्बाधस्य च दर्शनम् ।
विवादश्च तथा तेन ज्ञानानुत्पत्तिकारणम् ॥

अक्षरद्वयमभ्यस्तं नास्ति नास्तीति यत् पुरा ।
तदिदं देहि देहीति विपरीतमुपस्थितम् ॥

चतुर्णामपि वर्णानामाचारो धर्मपालकः ।
आचारभ्रष्टदेहानां भवेद्धर्मः पराङ्मुखः ॥

अन्नं दृष्ट्वा प्रणम्यादौ प्राञ्जलिः कथयेत् ततः ।
अस्माकं नित्यमस्त्वेतदिति भक्त्याऽथ भोजयेत् ॥

प्रियवाक्यप्रदानेन सर्वे तुष्यन्ति जन्तवः ।
तस्मात् तदेव वक्तव्यं वचने का दरिद्रता ॥

हस्तस्य भूषणं दानं सत्यं कण्ठस्य भूषणम् ।
श्रोत्रस्य भूषणं शास्त्रं भूषणैः किं प्रयोजनम् ॥

दिवा पश्यति नोलूकः काको नक्तं न पश्यति ।
विद्याविहीनो मूढस्तु दिवा नक्तं न पश्यति ॥

रूपयौवनसम्पन्ना विशालकुलसम्भवाः ।
विद्याहीना न शोभन्ते निर्गन्धा इव किंशुकाः ॥

एकेनापि कुवृक्षेण कोटरस्थितवह्निना ।
दह्यते तद्वनं सर्वं कुपुत्रेण कुलं यथा ॥

नरस्याभरणं रूपं रूपस्याभरणं गुणः ।
गुणस्याभरणं ज्ञानं ज्ञानस्याभरणं क्षमा ॥

क्षमाशस्त्रं करे यस्य दुर्जनः किं करिष्यति ।
अतृणे पतितो वह्निः स्वयमेवोपशाम्यति ॥

मनसा चिन्तितं कार्यं वचसा न प्रकाशयेत् ।
अन्यलक्षितकार्यस्य यतः सिद्धिर्न जायते ॥

गुणवज्जनसंसर्गात् याति स्वल्पोऽपि गौरवम् ।
पुष्पमालानुषङ्गेन सूत्रं शिरसि धार्यते ॥

महाजनस्य संसर्गः कस्य नोन्नतिकारकः ।
पद्मपत्रस्थितं वारि धत्ते मुक्ताफलश्रियम् ॥

S. JAYALAKSHMI, IV Form 'A'.

नृगचरितं

द्वारकायाः समीपस्थे वने कदाचित् यादवकुमाराः अक्रीडन् । तदानीं एकस्मिन् दिने तेषां क्रीडासाधनं निकटस्थिते कूपे अपतत् । यदा तत् ग्रहीतुं अन्धोः सकाशमगच्छन् तदा तस्मिन् महाकायं कञ्चित् कृकलासं दृष्ट्वा विस्मिताः भूत्वा तम् उद्धर्तुं यतमानाः अपि न अपारयन् । ततः विदितवृत्तान्तः श्रीकृष्णः तत्र आगत्य यदा हस्तं प्रासारयत् तदा कूपस्थितः सः पूर्वं रूपं हित्वा दिव्यरूपः विबुधः अभवत् । तदालोक्य विस्मितेषु तेषु वासुदेवेन पृष्टः स देवः न्यवेदयत्—"पुरा असङ्ख्येयाः समलंकृताः धेनूः श्रोत्रियेभ्यः ब्राह्मणेभ्यः न्यतरम् । तदा मदीयाभिः धेनुभिः सङ्गतां कस्यचित् विप्रस्य धेनुं अज्ञात्वा कस्मैचित् ब्राह्मणाय अयच्छम् । ततः तस्य अधिपतिः मत्तः प्रतिगृह्य गृहं निवर्तमानं पुरुषं दृष्ट्वा तेन सह कलहायमानः तं गृहीत्वा मत्समीपमानयत् । तदानीं एकस्याः कृते बह्वीः दास्यामि, स एव कृतामादाय गच्छतु इति बहुशः प्रार्थितः अपि तस्याः अधिपतिः न अभ्युपागच्छत् । अन्यः एवमेव अभ्यर्थितः तदनङ्गीकृत्य गतः । ततः कालेन कालधर्मं गतः । एतेन पापेन कृकलासः अभवम् । इदानीं भवद्दर्शनमात्रेण एवं-रूपः भवामि " इति ।

एस्. वि. राधा, IV Form A.

ईश्वरो भक्तरक्षकः

कस्मिंश्चिद्वने एकस्मिन् वृक्षे द्वौ पक्षिणौ प्रतिवसतः स्म । तौ तु महता सन्तोषेण कालमनयताम् । एकदा तद्वनमेको व्याधः अगच्छत् । सः तत्र पर्यटन् तस्य वृक्षस्य समीपं गत्वा तत्र उपाविशत् । तस्य वृक्षस्य एकस्यां शाखायां उपविष्टौ विहगौ तं अपश्यताम् । सः तौ हन्तुं इच्छन् धनुषि शरमेकं सन्दधे । तत् दृष्ट्वा पक्षिणौ अन्यत्र गन्तुं ऐच्छताम् । तदा कंचित् गृध्रमुपरि डयमानमद्राष्टाम् । स तु गृध्रः तौ भक्षयितुकामः तस्योपरि डयमान आसीत् । तदा तौ अचिन्तयतां

न इदानीं अन्यत्र गन्तुं पारयावः । यतः इयमानावावां गृध्रो भक्षयिष्यति । अस्यां शाखायामपि न उपवेष्टुं शक्यते, यतः व्याधो जिघांसुः तिष्ठति । अतः आवाभ्यां किं कर्तव्यं इति ।

अनन्तरं तौ नेत्रे निमील्य ईश्वरं स्मर्तुं आरभेताम् । तदा कश्चित् सर्पः वृक्षमूलस्थितस्य व्याधस्य शरक्षेपसमये तं अदशत् । सहसा भीतः स व्याधः पृष्ठतोऽसरत् । बाणस्तु दिशान्तरं गत्वा गृध्रं जघान । रुदन् स भूमावपतत् । व्याधो अपि विषवेगं असहमानः भूमौ निपत्य प्राणान् असृजत् । पक्षिणौ च सुखेनास्ताम् । ईश्वरस्मरणमेव तावरक्षदित्यत्र कः सन्देहः ॥

एस्. लक्ष्मी, V Form A.

श्री रघुवंशपञ्चमसर्गसंग्रहः

दशरथस्य आदेशेन रामः सीतालक्ष्मणाभ्यां सह चतुर्दश वर्षाणि वनं गतः । तत्र तु अगस्त्यस्य शासनात् पञ्चवट्यां सः अवसत् ।

वसन्तकालः संवृत्तः । कामः पुष्पवर्गैः सर्वेषां मनसि कामं जनयितुं आरब्धवान् । काननस्थाः सर्वेऽपि कामविकारं प्रापिताः कानने परिभ्रमन्तः अदृश्यन्त । तत्र तु शूर्पणखा नाम निशाचरी तत्र तत्र परिभ्रमन्ती पंचवटीं आगता । सा च रावणावरजा । साऽपि कामार्ता रामं पश्यन्ती मुग्धा बभूव । रामसकाशं च आगता । सीतासमक्षं स्वाभीष्टं उक्त्वा रामं वव्रे । स च रामः प्राह—"अहं कलत्रवान्, मे अनुजं भजस्वेति ।" सा च लक्ष्मणं अभिगम्य स्वाशयं निवेदितवती । लक्ष्मणश्च "त्वं च प्रथमतः ज्येष्ठं अभिगता । तस्मात् न मया स्वीकर्तुं अर्हसि" इति उवाच । एवं रामेणाऽपि उक्ता । एवं रामं लक्ष्मणं च असकृत् भजन्ती सीतायाः हासास्पदा बभूव । तेन च कुपिता सा सीतां हन्तुं स्वनामसदृशं रूपं भेजे । लक्ष्मणश्च तां दृष्ट्वा राक्षसी इति मत्वा असिमुद्धृत्य मुखे अतिविकृतामकरोत् । सा तु अंबरमेत्य तौ अङ्गुल्या अतर्जयत् ।

ततः जनस्थानं गत्वा सा खरादिभ्यः वृत्तमकथयत् । ते च रामं अभियातुं आगताः । आपततः तान् राघवः वीक्ष्य लक्ष्मणे सीतां निक्षिप्य युद्धाय जगाम । यातुधानाः सहस्रशः अभवन् रामस्तु एक एव । परं यावन्तः यातुधाना तावन्तः रामाः तैः ददृशिरे । सः च खरदूषणत्रिशिरसान् शरैः प्रतिजहार । ते च शराः तेषां वक्षांसि भित्वा आयूंषि अपजह्रुः । तस्मिन् रक्षसां बले निहते कबन्धेभ्यः अन्यत् न ददृशे । शूर्पणखा च भीतभीता एकाकिनी वृत्तान्तमेनं रावणाय प्रोवाच ।

रावणश्च स्वसुः निग्रहात् खरादीनां वधाच्च कुपितः बभूव । सः च मारीचस्य सहायं प्राप्य हेममृगरूपेण रामं वञ्चयित्वा सीतां जहार । सीतां च अशोकवनं निनाय ।

रामलक्ष्मणौ सीतां अन्विष्यन्तौ लूनपक्षं गृध्रं दृष्ट्वा विदितोदन्तौ तस्य संस्कारादीन् कृत्वा कबन्धस्य उपदेशात् ऋष्यमूकं प्राप्तः। वालिनं च हत्वा सुग्रीवं च तत्स्थाने न्यवेशयत्।

ततः सुग्रीवाज्ञया कपयः सीतान्वेषणाय तत्र तत्र गताः। संपातिमुखात् सीतावार्तां ज्ञात्वा मारुतिः सागरंततार। लङ्कायां राक्षसीवृतां सीतां दृष्ट्वा तस्यै भर्तुः अङ्गुलीयकं ददौ। तत्र च अशोकवनस्य रक्षितॄन् निहत्य लङ्कां अदहत्। ततः प्रत्यागत्य रामाय सीतावृत्तान्तं उक्त्वा तं समाश्वास्य प्रत्यभिज्ञानरत्नं च ददौ।

के. एस्. मणी,
Form VI.

रघुः

इक्ष्वाकुवंशे रघुः नाम कश्चित राजा आसीत्। स च राज्यानि बहूनि शासन् महायशाः विश्वजितं नाम महान्तं अध्वरं निवर्तयामास।

तदा एकस्मिन् दिने उपात्तविद्यः वरतन्तुशिष्यः कौत्सः गुरुदक्षिणार्थी रघुं प्रापत्। निर्धनः स राजा मृण्मये पात्रे अर्घ्याणि आदाय तं विधिवत् अर्चयित्वा तस्य गुरोः क्षेमं अपृच्छत्।

अकिंचनं तं दृष्ट्वा कौत्सः निराशो अभूत्। तेन प्रार्थितः स ऋषिः आत्मनः आकूतं तमाह। ततः स राजा—"ब्रह्मन्, भवान् द्वित्राण्यहानि अत्रैव तिष्ठतु। यावत् भवतः इच्छां साधयितुं यते"—इति। रघोः सकाशात् गुर्वर्थमर्थी किमपि अनवाप्य अन्यत्र गतः इति अपवादो मे माभूत्" इति प्रत्यवदत्।

ततः रघुः कुबेरात् धनं लब्धुमिच्छन् सायुधः स्वरथे अधिशिश्ये। परेद्युः स राजा कुबेरात् धनं आहर्तुं कुबेरं प्रति यावत् प्रतस्थे, तावत् कोषगृहे नियुक्ताः सविस्मयाः आगत्य—"महाराज, आश्चर्यम्! आश्चर्यम्! अस्मासु पश्यत्सु एव कोषगृहस्य मध्ये आकाशात् हिरण्मयी वृष्टिः अपतत्"—इति आहुः। नितरां सन्तुष्टः रघुरपि कुबेरात् लब्धं तं हेमराशिं समस्तमेव कौत्साय प्रायच्छत्। दत्त्वा च आत्मानं धन्यं अमन्यत।

"अहो महाराजस्य रघोः अत्युदारता!"

B. SAROJA, *Form VI-A*

दशरथः

इक्ष्वाकुकुलोद्भवः दशरथो नाम राजा अयोध्यायां धर्मेण राज्यमकरोत् । एकदा सः मृगयार्थं वनं अगच्छत् । तत्र निर्झरतीरे वेतसगुल्मप्रदेशे जलपूरणशब्दम् अशृणोत् । वन्यः कोपि गजः जलं पिबति इति मत्वा शब्दवेधनिपुणः स राजा बाणं एकं तत्र प्रयुक्तवान् । स आशुगः बलेन कुम्भं पूरयन्तं मुनिकुमारं सहसा अभिहत्य अपातयत् । म्रियमाणस्य तस्य हा तात ! हा अम्ब ! कथं मया विना जीविष्यथः" इति क्रन्दितम् आकर्ण्य, भीतो भीतः स राजा द्रुतं तन्निकटं अधावत् । तस्य पितरौ अन्धौ तदधीनजीविनौ इति विज्ञाय, अचिरात् मृतं वटुं स्कन्धेन पितृसमीपं नीत्वा ताभ्यां सुतमरणवृत्तान्तं सदैन्यं आवेदयत् । तौ अतिदुःखितौ राजानं "आवयोरिव तवापि पुत्रशोकानुभवो भविष्यति" इति शप्त्वा पुत्रेण सह अनुमरणं अकुरुताम् ॥ अनेन शापेनैव दशरथः रामप्रवासनिमित्तेन पुत्रशोकेन देहं अत्यजत् । तस्मादसमीक्ष्यकारित्वमापदां हेतुः इति ज्ञातव्यं ॥

V. K. Vathsala.
IV Form A Section

अपकारस्य फलम्

गोविन्दो नाम द्वादशवर्षः कोऽपि बालः स्नानार्थं नदीं प्रति प्रस्थितः । मार्गमध्ये कमपि सर्पं अवलोकयत् । स च एनं दृष्ट्वा पलायितुं आरभत । तदा धृष्टः दुष्टश्च गोविन्दः तस्य उपरि पाषाण-खण्डं एकं प्राक्षिपम् । तत् च दैव-वशात् लक्ष्यात् च्युतं अभवत् । तत् जानन् अपि सर्पः भयात् अपरावर्तमान इव पलायते स्म । अथ गोविन्दः पुनरपि शिलाखण्डं एकं प्रक्षिप्तवान् । तेन प्रहतः कोपं आविशन् निवृत्य, हन्त ! गोविन्दं अदशत् ।

दष्टमात्र एव, संजातभयः गोविन्दः सर्प-दष्टं आत्मानं उद्घोषयन् सत्वरं गृहं प्रधावितः । विषवेगेन च मूर्च्छितः जातः । अत्रान्तरे कोऽपि मान्त्रिकः यदृच्छया तत्र आजगाम । स च तत्रत्यैः प्रार्थितः प्राङ्मुखः भूत्वा यथाविधि गारुडमन्त्रं अजपत् । क्रमेण भगवान् गारुडः प्रसन्नः । विषवेगः च शान्तः । दिष्ट्या च गोविन्दः निर्मोहः स्वस्थः बभूव ।

ततः अपकारः न कर्तव्यः ॥

S. S. Ranganayaki Form V.

मूर्ख बकरी

किसी समय बकरी थी एक।
मालिक उसका था अति नेक॥

घर में उसे चराया करता।
कभी न कहीं भगाया करता॥

एक समय बन्धन को तोड़।
भाग चली वह घर को छोड़॥

चरने लगी बाग़ में जाकर।
हुई खूब खुश दूब खाकर॥

पास खड़ा इक श्वान शिकारी।
करता था उसकी रखवारी॥

ज्योंही दौड़ा वह बकरी पर।
भागी बकरी पूँछ दबाकर॥

जब छिप गई पेड़ की आट।
तब तो वह फिर आया लौट॥

छिपी रही वह कुछ ही काल।
नाच रहा था सिर पर काल॥

पत्ती उसने सब चार डाली।
न जगह हो गई तब तो खाली॥

पड़ने लगा शरीर दिखाई।
मिला किये का फल तब भाई।

झपट तुरंत कुत्ते ने खाया।
निज मालिक का काम बजाया॥

यह किस्सा कई पाठ सिखाती।
ती शुद्ध मारग दरशाती—

(१) घर से जो नर भागा करते ।
वे तकलीफ़ उठाया करते ॥

(२) जो रक्षक नाशक बन जाते ।
बकरी—सम वे प्राण गँवाते ॥

(३) निज मालिक का काम बजाना ।
है जग में अति सुयश कमाना ॥

K. Jayalakshmi, V Form A.

बिल्ली और राजकुमार

पुराने ज़माने में गुबेरा नामक राजा था । उसका राज्य का नाम अमलापुरम था । बहुत दिनों तक उसको बच्चा नहीं पैदा हुआ । इसलिए वह भगवान से प्रार्थना करता था कि मुझे एक पुत्र दो । आखिर उसको एक पुत्र पैदा हुआ । राजा की खुशी का ठिकाना न रहा । एक दिन कोई बूढा राजा के महल आया और कहा कि शायद दो साल के बाद राजा मर जाएगा और उसके राज्य को दूसरा छीन लेगा । इसलिए प्रजा को बहुत दुख हुआ ।

दो साल के बाद राजा मर गया और उसके राज्य को दूसरे ने छीन लिया । रानी राजकुमार के साथ अपने माँ के घर में जाकर रहने लगी । राजकुमार बड़ा हुआ । लेकिन वह बड़ा सुस्त था और उसको कोई काम भी नहीं मालूम था । रानी को अपने कुमार को देखकर बड़ा दुख हुआ कि एक दिन उसने राजकुमार के पास पच्चीस रुपये देकर कोई चीज़ खरीद लाने को कहा ।

राजकुमार रुपये लेकर एक गाँव गया । वहां उसने एक आदमी को एक बिल्ली से खेलते देखा । तुरन्त उस आदमी के पास जाकर पूछा—'भैया इस बिल्ली का दाम क्या है ?' उस आदमी ने समझ लिया कि यह लड़का एक बेवकूफ़ है । उसने कहा कि इस बिल्ली का दाम पंद्रह रुपये हैं । राजकुमार ने उसे पंद्रह रुपये देकर खरीद लिया और दूसरा शहर गया । वहाँ देखा कि एक आदमी ने एक साँप के खेलाता है और उस भीड़ के लोग उसे पैसा देते हैं । झट उसने उस आदमी के पास जाकर दस रुपये देकर उस साँप को खरीदा और अपने यहाँ आया ।

बेटे की मूर्खता देखकर रानी को बड़ा दुख हुआ । उसने कहा कि बिल्ली को अपने पास रखो और साँप को कहीं छोड़ दो । राजकुमार भी उसे मान लिया । वह एक जंगल में जाकर

उस साँप को छोड़ दिया। तब साँप ने कहा कि तुम बहुत अच्छा आदमी हो कि तुम मुझे बहुत प्रेम से पालता था और मुझे छोड़ दिया। इसलिए मैं तुमको एक इनाम देना चाहता हूँ। मेरे बाप पाताल लोक में एक राजा है। उनके पास एक अंगूठी है। उसे हाथ में पहनकर हम क्या कोई भी चाहे वह आ जायेगा। तुम उनसे अंगूठी को मांगो लेकिन वे नहीं देंगे। तुम उनसे कहो कि अगर तुम अंगूठी देता तो मैं तुम्हारे बच्चे को छोड़ूँगा। तब वे अंगूठी को दे देंगे। उससे तुम बड़ा धनवान हो जाओगे। यह कहकर वह पाताल लोक चला गया। थोड़ी देर के बाद एक पालकी पाताल-लोक से आया। राजकुमार उसमें बैठकर पाताल-लोक गया।

वहाँ जाकर उसने साँप जो कहा था उसीके अनुसार किया। साँप-राजा ने उसे अंगूठी दिया। उसे पाकर वह भूलोक को आया। उस के बाद वह उस अंगूठी की मदद से एक सुन्दर राजकुमारी से शादी कर लिया। उस राजकुमारी का नाम सीता था। सीता ने रोज़ नदी में स्नान करने को चाहा। राजकुमार ने अपनी अंगूठी की मदद से महल से नदी तक एक खान बनाया। सीताने रोज़ नदी में स्नान करती थी। एक दिन सारंग नामक राजाने सीता को नदी में नहाते देखा। उसने सीता से शादी करने को चाहा। इसलिए वह अपने महल जाकर डिंडोरा पिठवाया कि सीता को लानेवाले को बहुत इनाम दूँगा। सुब्बी नामक बूढ़ी ने इस समाचार को सुना। उसे बड़ा लालच था। उसने उस नदी के किनारे बैठकर रोने लगा। सीता स्नान करने नदी आयी। उसने सुब्बी का रोना सुना। लेकिन उसकी परवाह नहीं किया और स्नान करके अपने महल चली गयी। दूसरे दिन भी ऐसा ही हुआ। सुब्बी ने समझ लिया कि इससे कोई फायदा नहीं है और कोई दूसरा उपाय करना चाहिए।

तीसरे दिन जब सीता आयी तो सुब्बी ने नदी में गिरने का बहाना किया। इसे देखकर सीता ने सुब्बी के पास आकर पूछा कि तुम क्यों नदी में गिरना चाहती हो। सुब्बी ने कहा कि मुझे तुम्हारे जैसे एक बेटी थी कुछ दिनों के पहले वह मर गयी। अतः मुझे कोई सहारा नहीं है। इसलिए मैं मरना चाहती हूँ। यह सुनकर सीता को रहम आया। उसने कहा कि तुम मेरे यहाँ आकर रहो। यह सुनकर सुब्बी को बड़ा खुश हुआ। वह सीता के महल में आकर रहने लगा। राजकुमार और रानी भी उससे प्यार करने लगे।

एक दिन सुब्बी ने बहाना किया कि मुझे बुखार आयी है। सीताने उसे बहुत सिहिचा किया। लेकिन उसकी तबीयत ठीक नहीं हुआ। एक दिन सुब्बी ने कहा कि तुम राचकुमार की अंगूठी मेरे हाथ में पहनाओ। तभी मेरी तबीयत ठीक होगी। सीता ने इस बात को राजकुमार से कहा। पहले राजकुमार नहीं दिया बाद को सुब्बी पर जो विश्वास है उसपर वह दे दिया। सुब्बी ने उसे हाथ में पहनकर यहचाहा कि मैं और सीता सारंगा के पास चले

जायें। तुरंत उन दोनों सारंगा के मंडल में थीं। सुब्बी ने अंगूठी को सारंगा के पास देकर कहा कि मुझे इनाम दो।

सारंगा ने सोचा कि इस भयंकर काम करने वाली बूढी को जीते छोड़ना ठीक नहीं है। अगर यह जीते रहती तो मुझे भी आफ़त है। इसलिए इस बूढी को मारना चाहिए। यह सोचकर उसने सुब्बी को मार डाला। उसके बाद अंगूठी की मदद से उसने राजकुमार को पागल बनाया और उसके राज्य को नाश कर दिया। लेकिन उसे उस बिल्ली की याद नहीं था। उस बिल्ली बड़ी समझदार थी। वह राजकुमार को छोड़कर कहीं नहीं जाती थी।

एक दिन सारंगा ने सीता के पास आकर कहा कि मुझे शादी कर लो। यह सुनकर सीता ने कहा कि अच्छा मैं तुम्हें शादी करूँगा। लेकिन मुझे एक साल तक एक पूजा करना चाहिए। उस पूजा के अनुसार एक साल तक गरीबों को दान करना चाहिए। सारंगा ने भी इसे मान लिया। रोज़ सीता गरीबों को दान करती थी। एक दिन वह राजकुमार भी आया। उसके कंधे पर बिल्ली बैठी थी। इसलिए सीता ने अपने पति को पहचान लिया। और बिल्ली को भी सीता को पहचान लिया। उस दिन रात को राजकुमार ने उस महल के पास लेटकर सो गया। लेकिन बिल्ली नहीं सोयी। उसने एक चूहा-राजा को पकडा। चूहे ने अपने को छोडने की कहा। बिल्ली ने कहा कि अगर तुम सारंगा से उस अंगूठी को लाओगे तो मैं तुम्हें छोड़ूँगा। चूहा भी इसे मान लिया और सब चूहों को लेकर सारंगा के कमरे को गया। वहाँ एक दीवार पर एक माला में अंगूठी लटक रहा था। सब चूहों ने दांत से काटकर उस अंगूठी को लायें। चूहा राजा ने उस अंगूठी को बिल्ली के पास दिया। बिल्ली ने उसे राजकुमार के हाथ में पहनाया। तुरन्त राजकुमार को सुबुद्धि आ गयी। तब उसे सब समाचार मालूम हुआ। उसने सारंगा को हराकर सीता और बिल्ली के साथ बहुत दिनों तक सुख से रहा।

S. RAJAMMA, V Form B.

17 MAR
MADRAS

పేరులో ఏముంది

అనగా అనగా ఒక ఊరిలో నరసయ్య అనే కాపు ఉండేవాడు. వాడికి లేకలేక ఒక కొడుకు పుట్టేడు. ఆ కొడుక్కి డమడమదాసు అనిపేరుపెట్టేడు. డమడమదాసు పెరిగిపెద్దవాడయాక ఒకనాడతనికి ఆలోచనకలిగింది; లోకంలో ఎన్నెన్నో చక్కని పేర్లుండగా నాకీవింతపేరెందుకు పెట్టాడు మా నాన్న అనుకున్నాడు. తనపేరుచాలా అసహ్యంగా ఉన్నట్టనుపించింది. దాంతో అతను ఇల్లువదలి వెళ్లిపోయాడు,

అలా వెడుతూండగా దారిలో ఒక శవాన్ని నలుగురు మోసుకురావడం చూశాడు. చూసిదగ్గరకు వెళ్లి ఎవరుబాబూమీరు? పాపం ఈ పోయిన మనిషెవరు? ఆయనపేరేమిటి? అని అడిగాడు. దానికి అందులో ఒకడు ఆ చచ్చిపోయిన వానిపేరు అమరుడనిచెప్పాడు. డమడమదాసు "ఇదేమిటి చెప్మా, వీడిపేరేమో అమరుడట అమరుడంటే చావులేని వాడని కదా అర్థం. మరి వీడు చచ్చిపోయాడేం" అనుకున్నాడు.

మళ్లీ ప్రయాణం చేస్తూకొంతదూరవెళ్లేసరికి ఒక పెద్ద కట్టెల మోపు మోసుకొన్న వాడిని చూచి, నీపేరేమిటి బాబూ! అని అడిగాడు. కట్టెలవాడు తన పేరు కుబేరయ్య అని చెప్పుకున్నాడు. దాంతో వీడికి మరీవింతవేసింది. ధనాధిపతియైన కుబేరుని పేరుపెట్టుకొని కట్టెలు మోసేగతి పట్టిందా అని విస్తుపోయాడు.

ఈ మాటే ఆలోచించుకొంటూ నడుస్తూండగా ఒక బాల వితంతువు కనబడింది. మన డమడమదాసుకి పేర్లమనే తొందరకావడంచేత ఆమెనుకూడా, నీ పేరేమిటని పలుకరించాడు. ఆమె పేరు సావిత్రి అని తెలుసుకొంది. అతని ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. సావిత్రి యమధర్మరాజును కూడా జయించి తన ఐదోతనాన్ని తిరిగి సంపాదించుకొన్నాక ఆమె పేరు పెట్టుకొన్న ఈమె కెటూ వైధవ్యం వచ్చిందో, అనుకున్నాడు.

ఇప్పటికి దాసుకి అవగాహన అయింది పేర్లో ఏమీలేదని. తన తండ్రి అన్నీ ఆలోచించే పెటాడు తనకిపేరు. ఏమీ అర్థంలేని పేరు పెట్టి పెద్దవాళ్లిపేర్ల గౌరవాన్ని తన గౌరవాన్ని నిలిపినందుకు చాలా సంతోషించాడు. తనకున్న డమడమదాసనే పేరే చివరికి వచ్చింది.

K. KAMALA DEVI, IV Form, C.

దమయంతి కథ

ఎంతగొప్పవారైనను సుఖములతోపాటు కష్టముల ననుభవింపక తప్పదు, సీతారాములు పాండవులు పడరాని పాట్లు పడిరని భారత రామాయణముల వలన తెలియ చూచే యున్నది. అట్లే నలదమయంతులును పడరాని కడగండ్లు పడవలసి వచ్చినది.

నలుడు వీరసేనుని కుమారుడు, నిషధ దేశపురాజు. ఒకప్పుడతడు విహారార్థమై ఉద్యాన వనమునకు పోగా అచట సరసి యొడ్డున హంసల గుంపుయొకటి కానవచ్చెను. అతడు వినోదమునకై హంసలలోనే నొకదానిని పట్టుకొనెను. అది తనను విడువ వలెనినయు, విడిచినచో దమయంతియను చక్కనిచుక్క భీమరాజుపుత్రిక అతనినే వివాహమాడునట్లు చేయుదునని చెప్పెను. నలుడు దానిని విడచిపెట్టెను. అది దమయంతి వద్దకు పోయి నలుని రూపగుణములు వర్ణించి చెప్పి,

"నీవు నలునకు పేర్మితో దేవివైన
గాక నీసముజ్జ్వల రూప కాంతి విభవ
నిత్య సౌభాగ్య భాగ్యాభిజాత్య భద్ర
లక్షణాదులవి సఫలంబు లగునే"

అని ఆమె అతనినే వివాహమాడునట్లొప్పించెను.

భీమరాజు యుక్తవయస్కురాలగు దమయంతికి స్వయంవరము చాటించెను. నారదుని వలన దమయంతి చక్కదనము నెరింగి ఇంద్రాదులును నలుని రూపముధరించి స్వయంవరమునకు వచ్చిరి. కాని దమయంతి ప్రార్థనపై తమ స్వరూపములుధరించి ఆమె నలునే వివాహమాడు నవకాశము కల్పించిరి. పెక్కువరము లొసంగి ఆ దంపతులను దీవించిరి.

కలిపురుషుడు మాత్రము నలదమయంతులను బాధించుటకు నిశ్చయించెను. అతడు నలుడు ఆడుచున్న పాచికలలో ప్రవేశించి నలుడు జడునట్లుచేసి అతని రాజ్యమును పోగొట్టెను. నలదమయంతులు కట్టు గుడ్డలతో అడవులంబడి పోవుచుండగా మాయ పక్షులను కల్పించి నలుని కట్టుబట్టలు ఎత్తుకొని పోవునట్లు చేసెను. నలుని తక్షకునిచే కరిపించి వికార స్వరూపుని చేసెను. దమయంతిని ఒక కొండచిలువ మ్రింగగా ఒక కిరాతుడామెను కాపాడెను. ఆ పిదప వాడు ఆమెను అవమానింపదలంచి ఆమె శాపమునకు గురియయ్యెను.

పిదప దమయంతి ఒక బిడారు వెంట చేదిదేశముపోయి రాజాంతఃపురమున సైరంధ్రి వృత్తి నవలంబించి ఉండెను.

భీమరాజు నలదమయంతుల జాడ కానక వారిని వెతుకుటకు దేశదేశములకు మనుష్యుల పంపి దమయంతిని చమత్కారముగా ప్రకటింప జేసిన మాటలనుబట్టి ఋతుపర్ణునింట బానసీడగ పనిచేయుచున్న నలుని జాడకూడ తెలిసినది. పిదప దమయంతికి ద్వితీయ స్వయంవరమును నెపమున ఋతుపర్ణుడును అతనితోపాటు నలుడును విదర్భ నగరమునకు రప్పింపబడిరి. కర్కోటకుని అనుగ్రహమువలన నలుడు ఎప్పటి రూపును పొందగలిగెను. కలియును, దయ తలచి తిరిగి నిషధరాజ్య మతనికి లభించునట్లు చేసెను. తొలుత కష్టములు పడినను వానిని సహించి యుండుట వలన నలదమయంతులకు తుదకు సౌఖ్యమే చేకూరెను.

G. K. MEERA, V Form, D.

ప్రపంచ శాంతి ప్రయత్నములు:—

U. N. O. (ఐక్యరాజ్యసమితి)

అమెరికాధ్యక్షుడైన ఉడ్రోవిల్సను (Woodrow Wilson) మొదటి ప్రపంచ యుద్ధము (1914-1918) ముగిసిన వెంటనే యికమీదట ప్రపంచములో యటువంటి భయంకరమైన యుద్ధము యేర్పడకుండ నుండుటకై యొక మంచి యేర్పాటును చేయబూనెను. ఆ యేర్పాటు ఫలితముగనే "నానాజాతి సమితి" (League of Nations) అను నొక సంఘము యేర్పడినది. అందు సర్వదేశములును సభ్యులుగ నుండవలయును. ఆ సంఘముయొక్క వార్షికోత్సవము యొక్కొక్క సంవత్సరమును జినీవా (Geneva) నగరములో జరుపబడును. సంఘముయొక్క న్యాయస్థానము. "ది హేగ్" అను నగరమున నుండును. రెండు దేశములు పరస్పరము వాదించుకొనునపుడు

విచారణ జరిపి యందులకొక తుది నిర్ణయము నొసగ బడును. ఆ రెండు దేశములలో నేదైన నొకటి యా తీర్మానమును యొప్పుకొనని యెడల, తక్కిన దేశములు యేకమై యా దేశమును నంగీకరించునట్లు చేయును.

ఎట్లైనను యుద్ధమును నివారణచేయుటయే నానాజాతి సమితియొక్క ముఖ్యోద్దేశము. శాంతి సమయములందును సంఘ సేవకనేక విధములుగ తోడ్పడ వచ్చునని యా సంఘ మాలోచించినది. కాని, 1920-వ సంవత్సరములో నానాజాతి సమతి కొంత యభివృద్ధి చెందినట్లుండి పిమ్మట యడుగంట సాగినది. దాని కనేక కారణములు గలవు. అమెరికా, రష్యావంటి అగ్రరాజ్యము లా సంఘమున సభ్యులుగ నుండలేదు.

నిజముగ నానాజాతి సమితి దృఢముగ నుండవలయునన్న యది యొక అఖిలలోక శాంతి స్థాపనవలెను, సర్వ దేశములును సభ్యులుగ నుండునట్లును, దానికి ప్రత్యేకించిన నొక బలమైన సైన్యమును, నౌకాదళమును, విమాన దళమును కలిగినట్టిదిగా నిర్మింపబడి యుండవలయును. అప్పుడే యది శక్తివంతమైనదిగా నుండును.

ప్రపంచ శాంతి కొఱకు చేసిన ప్రయత్నములలో నానాజాతి సమితిని నేర్పాటుచేసినది నొకటి. 1926-లో బెల్జియం, బ్రిటన్, ఫ్రాన్స్, జర్మనీ, ఇటలీ మున్నగు దేశములన్నియు యిక ముందు ఫ్రాన్సునకును, జర్మనీకిని తమ సరిహద్దు నుద్దేశించి యుద్ధ మేర్పడరాదని వాగ్దానము జేసికొనినవి. లొకార్నోయను స్థలమున యీ తీర్మానము నెరవేర్చబడినందువలన "లొకార్నో యొడంబడిక" (Locarno Pact) యని పిలువబడుచున్నది. ఇదియే రెండవ ప్రపంచ శాంతి ప్రయత్నము. 1128 లో 15 దేశములు యికమీదట తాము యుద్ధమును చేయమని వాగ్దానమొసంగమని అమెరికా కార్యదర్శి యైన కెల్లాగ్ (Kellog) యను నతడు యడిగెను. ఈ కెల్లాగ్ యొడంబడిక (Kellog Pact) మూడవ ప్రయత్నము. 1932-లో "నిరాయుధ సభ" (Disarmament Conference) యొకటి యేర్పడి, యన్ని దేశములును మితిమీరి తమ సైనిక బలమును వృద్ధిచేయరాదనియు, ఒక్కొక్క దేశమును ప్రపంచములో శాంతిని స్థాపించుటకు యీ సంఘము చేయుచున్న యిప్పటి చర్యలు పాలస్తీనలోను, కాశ్మీరములోను, ఇండోనేషియాలోను కలిగిన విభేదములను, తిరుగుబాట్లను, తీర్పు చెప్పుటకు చేసిన ప్రయత్నములే.

ఒకే ప్రపంచ సముదాయము యను దీక్ష— యనునటువంటి ప్రపంచము:—ఇప్పుడు ముఖ్యముగా యావశ్యకమైనది ప్రపంచ ప్రజల యందలి ధారాళమైన మనస్తత్వమును, ఐక్యమత్యమును నభివృద్ధి చేయవలయును. తమ స్వంత సుఖము నపేక్షించి యొకటి నొకటి, దేశములు పోటీ చేయుట పోవలయును. అగ్ర స్థానములో నుండినపుడు బలహీనముగనుండిన మఱియొక దేశమునకు సహాయము చేయవలయునని నెడ నపేక్షకలుగవలెను, ఏకాధిపత్యమును వహించిన రాజ్యములు యుదారగుణముల కలిగి యుండవలెను. ధర్మము ననుసరించిన నడువవలెను.

ఇప్పటి ప్రపంచములో నెచ్చట జూచినను తిరుగుబాటును, విభేదములను, యీర్ష్యలను తాండవమాడుచున్నవి. దేశములలో యొకటి నొకటికి యనేక సందేహములు. జాతిమత భేదములు జూచుట తొలగవలయును. సమానత్వము సోదరత్వము పొందవలయును. వీటి నెవ్వరును నవలంబింపక శత్రువులవలె నున్నారు. వీరికేమియు కన్నుగానుటలేదు విజ్ఞాన శాస్త్రి మూలముగ మనుష్యుల వర్గమునే నాశనము గావించుటకు యెన్నో రసాయనిక శక్తుల కనిపెట్టి, వాటిని జూచి తమ గొప్పతనమును పొగడుకొనుటకే దేశములన్నియు ప్రయత్నించు చున్నవి. మూడవ ప్రపంచ యుద్ధము సహా యేర్పడునో యన్న భయము నేకులకు గలదు. అట్లు ఒక యుద్ధమున్న యెడల యది రాకెట్సు (Rockets) హైడ్రోజను బాంబులు, విషహరికరములతో చేయు యుద్ధము వలెనే యుండును. దాని ఫలితముగా పురాతన కాలమున రోమన్ రాజ్యము విభిన్నమైన పిమ్మట యెట్లు కష్టకాలము సంభవించినదో యట్లే యిదియును నుండుననుటలో సందేహము లేదు.

ఒక ప్రపంచ సముదాయము యేర్పడవలయును. ఎక్కువ ధారాళమైన మనస్తత్వము, సోదరత్వము నిండి యుండవలయును. ఒక్కొక్కరు యితరుల సుఖమును కోరి జీవింపవలయును. ఇటువంటి యాశలు, యభిప్రాయములు యందరికి యుండిన యుద్ధమెక్కడ? దాని వలన కల్గు నష్టము లెక్కడిది?

కొంత బలము నుంచుకొనవలెను యని శేరోనింప బడినది. ఇది నాలుగవ ప్రయత్నము.

ఈ విధముగ నాలుగు ప్రయత్నములు వ్యర్థముగాగ 1939 వ సం॥ నుండి 1945 వరకు ప్రపంచమంతయు పెక్కు విధముగ బాధపెట్టిన రెండవ ప్రపంచయుద్ధము జరిగినదియు మనము చూచితిమిగదా ?

1945 వ సం॥ జూన్ నెల 50 దేశముల ప్రతినిధులు • సాన్ ఫ్రాన్సిస్కోలో సమావేశమై ప్రపంచ శాంతి స్థాపన మొకటి చేయ తీర్మానించిరి. అట్లు చేయబడినదే ఐక్యరాజ్య సమితి లేక (“యునో”) (U. N. O.) (United Nationi Organisation)

ఈ సంఘమునకు ఒక మహాసభ కలదు. ఇంకను భద్రతా సంఘము అను మఱియొక సభకలదు.

భద్రతా సంఘమందు 11 గురు సభ్యులు గలరు. వారితో అమెరికా, బ్రిటన్, ఫ్రాన్స్, రష్యా, చైనా, ఈ ఐదు దేశముల ప్రతినిధులు ఎల్లప్పుడు నిరంతర సభ్యులుగా నున్నారు. తక్కిన ఆరు స్థానముల ప్రతినిధులు రెండు సంవత్సరముల కొకసారి ఎన్నుకొనబడు చున్నారు.

ఈ సంఘముతొక్క ముఖ్యోద్దేశము:—యుద్ధములు నిలుపులు, కొన్ని దేశములకుగల విభేదములను జగడములను, సమాధాన విధానమున నేర్పుట, ప్రజల హక్కులను, పౌరసత్వమును కాపాడుట, చిన్న దేశములకు స్వతంత్రత్వమును కాపాడుట, చిన్న దేశములకు స్వాతంత్ర్యమొసగుట, జీవితమునకుగాను కొన్ని సౌకర్యము చేయుట, “ధర్మకర్త సభ” (Trusteeship Commission) అను యొక సభను, ఆర్థిక సంఘములను సభ (Economic and Social Council) అను మఱియొకటియు కలదు. ఒక ప్రత్యేకించిన న్యాయస్థానమును గలదు.

D. PHALGUMANT.

PUBLIC LIBRARY
17 MAR 1957
MADRAS

Printed by Bharati Vijayam Press, 5, Venkatachala Chetty Street, Triplicane, Madras.
and Published by Srimathi E. Rajaratnam, Headmistress, Lady Willingdon High School, Madras.
Editor: Srimathi Bragadambal.